

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XIX. 1921.

Št. 1, 2. Januar, februar.

Koledar za januar 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Obrana proti krivoverstvu.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljublji škof.	javant. škof.
1	Sobota	Novo leto	Milost božja vsem ljudem	Trnovo, Lj.	Stari trg Sv. Martin p. Slov. Gradcu Sv. Elizabeta v Sl. Gradcu Sl. Gr., boln. Sv. Janez
2	Nedelja	Ime Jezusovo	Družba Jezusova v Jugoslaviji	Dobrava p. K.	
3	Poned.	Genovefa	Čislanje devilstva	Babno polje	
4	Torek	Tit	Katoliški tisk	Planina p. C.	
5	Sreda	Telesfor	Bogoljubovi sotrudniki	Javorje p. L.	
6	Četrtek	Sv. trije Kralji	Zunanji misijoni	Sv. trije Kralji	Sv. Miklavž Sv. Ilj pod Turjakom St. Vid Pameče Dolič
7	Petek	Valentin	Domači misijoni	Stari Log	
8	Sobota	Severin	Apostolski mošje	Mozeli	
9	Nedelja	Julijan	Posvečevanje nedelj	¹ / ₂ Mek., ¹ / ₂ Rep.	
10	Poned.	Pavel I. pap.	Sv. Oče	Begunje p. R.	
11	Torek	Higin	Katoliški dijaki	Olševke	Sv. Peter Podgorje Sele Sv. Daniel v Celju
12	Sreda	Ernest	Boj zoper bogokletstvo	Borovec	
13	Četrtek	Veronika	Redovniki	Trnje	
14	Petek	Hilarij	Katoliška odločnost	Unec	
15	Sobota	Pavel, muč.	Zmaga v skušnjavah	Podzemelj	
16	Nedelja	Marcel, p.	Opisk krščanskega nauka	Sora	Sv. Jožef v Celju Mar. c. v Celju Kapucini v Celju Javna boln. v Celju Šol. s. v Celju
17	Poned.	Anton, pušč.	Samozataja	Železniki	
18	Torek	Sv. Petra stol	Ljubezen do sv. Očeta	Sv. Peter v L.	
19	Sreda	Knut, kralj	Vlade	Špitalič	
20	Četrtek	Fab. in Bošt.	Naši vojaki	Kočevje	
21	Petek	Neža	Dekleta v službah	Sela p. K.	Sv. Jožef v Celju Mar. c. v Celju Kapucini v Celju Javna boln. v Celju Šol. s. v Celju
22	Sobota	Vincencij	Zivljenje po veri	Goriče	
23	Nedelja	Zaroka M. B.	Čistost zaročencev	Poljanica	
24	Poned.	Timotej	Jugoslovanski škofje	Brezovica	
25	Torek	Pavl. spreob.	Spreobrnjenje trdovratnih	Vrhovica	
26	Sreda	Polikarp	Obramba vere v zbornicah	Mavčiče	Kapucini v Celju Javna boln. v Celju Šol. s. v Celju
27	Četrtek	Jan. Zlatoust	Pridigarji	Stara Oselica	
28	Petek	Pavla, vdova	Vdove in sirote	Gočé	
29	Sobota	Francišek Sal.	Krščanska krotkost	Salezijanci	
30	Nedelja	Janez milod.	Dobrodelnost	Peče	
31	Poned.	Peter Nol.	Ujetniki. — Vsi v januarju umli	Senožeče	

Odpustki

za mesec februar 1921.

1. **Torek. Zv. Andrej.** Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

2. **Sreda. Svečnica.** Popolni odpustek: a) vsem verinkom, ki so opravljali devetdnevnicu na današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan, c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenške bratovščine danes ali v osmini v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom

Marijine družbe; i) udom družbe kračanskih družin; j) udom bratovščine sv. Družine; k) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; l) udom bratovščine za duše v vical danes ali v osmini; m) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; n) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

3. **Četrtek, prvi v mescu. Zv. Odorik.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; b) istim kakor 1. dan.

4. **Petek, prvi v mescu. Sv. Andrej Korzin. Sv. Jožef Leoniški.** Popolni odpustek: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včer-j; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; d) istim kakor 1. dan.

Religio depopulata.

Opustošena vera.*

Kaj pa to pomeni? Ali znajo vsi bralci »Bogoljuba« latinsko? Tega ne mislimo; zato pa je spodaj povedano, kaj približno bi se religio depopulata reklo po slovensko.

Religio depopulata — opustošena (oslabljena, porušena, propadla vera ali propad vere) je naslov ali pridevek sedanjega papeža Benedikta XV. po prerokbi irskega škofa Malahija. Dosti jih je sicer, ki dvomijo, da bi bila to prava, pristna, od Boga razodeta prerokba. Tukaj ne bomo preiskovali, ali imajo prav ali ne. Samo to rečemo, da se ta »prerokba« čudovito ujema z žalostno resnico, ki jo gledamo s svojimi očmi v dnevih vlade Benedikta XV. Tudi prejšnjim, vsaj zadnjim papežem se je »prerokovani« pridevek dobro podal. Pij IX. crux de cruce — križ od križa (veliko trpljenja); Leon XIII. lumen de coelo — luč z neba (izredna modrost); Pij X. ignis ardens — goreč ogenj (posebna gorečnost; pogosto sv. obhajilo i. dr.). Toda pri nobenem ni podobnost med »prerokbo« in resnico tako očitvidna kakor pri Benediktu XV.

* Tistim, ki trde, da religio pomeni le redovništvo, ni mogoče pritrditi. Religio ima vendar oba pomena: najprej vera, potem redovništvo, kakor je v nemškem vera Glaube in Religion. In tudi v slovensčini se novejši čas po spisih za inteligenco večkrat namesto vera piše religija.

Religio depopulata! Opustošena, razdejana vera! Ali mar ni res? Koliko so trpele, kako so bile v vojski razdejane cerkve v Belgiji, na Francoskem, Poljskem in pri nas na Goriškem! Naša Sv. Gora, Sv. Višarje in vse cerkve ob fronti govore dovolj glasno o opustošeni »veri«. Ne samo ob fronti, ampak po celi bivši Avstriji in Nemčiji in morda še kje drugod pa so vrgli iz zvonikov vse zvonove; in še danes pri večini farnih cerkvâ benglja in klemba. le en sam zvonec. Pri podružnicah je pa že pet let veliki petek. Sveče na oltarju pred Najsvetejšim goré le redko, ker je svečava predraga; večna luč pred tabernakelnom ugaša. Duhovskega naraščaja več let ni bilo skoro nič; duhovnikov primanjkuje.

To in še marsikaj drugega je vnanje razdejanje vere. Kaj pa šele notranje razdejanje! Ali naj naštevamo, kako je vojska razdejala vero in versko življenje? Kdo tega ne vidi in ne ve? Ne samo uboge fante in može, ki so živeli nad štiri leta v tem peklu, je vojska pokvarila, ampak tudi tiste, ki so dom varovali. Tudi naše ženstvo je vsled vojske versko-nravno veliko trpelo. Nov duh je zapihal čez celo Evropo. Duh razbrzdanosti, neomejene svobode, upornosti, pohotnosti, lakomnosti. Nebrzdano veseljačenje, pijančevanje, ples, nečistovanje — to so znane posledice voj-

ske. Tatvina, verižništvo, odrtija — druga znana prikazen. Vse hoče obogateti; vsak bi bil rad milijonar. Mamon je bolj kot kdaj Bog našega časa.

Po drugi strani pa — mrzlota do Boga in do cerkve, zapuščanje Boga, vedno večji odpad od Boga. Cerkve se praznijo vedno bolj. Kdor je videl ljubljanske cerkve pred vojsko in jih vidi sedaj, mora biti žalosten. Niso prazne; večkrat so še polne; a tega ni, kar je bilo. Če bi bila to kakšna tolažba, bi se mogli tolažiti samo s tem, da drugod ni bolje, morda le še slabše. V Solnogradu so priredili zadnji teden novembra pobožnost za moške. Navabili pa so skupaj z vsemi sredstvi moderne reklame (vabljenja) le 250 moških. Seveda je to slaba tolažba, da je tudi drugod slabo in ne samo pri nas.

In po deželi? No pri dopoldanski službi božji se menda ne pozna veliko ali celo nič, da bi bila slabše obiskana. Stoji pa pred vsako cerkvijo med božjo službo trop fantov, morda celo mož. Pač pa se v nedeljo popoldne pozna po cerkvah. Kakšen razloček med nekdanj in sedaj. In kako hitro se je ta sprememba izvršila! Kakor bi odrezal. Pred nekaj leti še popoldne polne cerkve, sedaj marsikje velika praznota. Ljudje ne potrebujejo več krščanskega nauka, ker so svetne modrosti polni.

Ali se morda ne opušča tudi domača molitev, rožni venec, vedno bolj in bolj? Vzgoja otrok je vedno bolj nekrščanska, zgolj posvetna in mehkužna. Iz šole hočejo vedno bolj iztisniti verski pouk in vsak vpliv cerkve.

Ves duh in tok časa je veri in cerkvi neprijazen, nasproten, sovražen. Kar je nadnaravnega, nima nič več cene; ceni se le zemlja in kar je na njej: prst, gruda, srebro, zlato, meso. In ta tok je vedno močnejši. Ta tok se ne bo dal zlepa ustaviti. Posebno če se mu bomo katoličani tako slabo ustavljali in rajši sami za njim drli. Zato smo pa rekli v zadnjem »Bogoljubu« z ozirom na žensko modo: ali smo kaj na boljšem kot posvetnjaki, če v vseh rečeh

dirjamo za njimi, samo da smo vedno tri korake zadaj?!

Da so bogataši bolj ali manj brez vere živeli — to je bilo od nekdanj tako. Da se je pa tudi nižje, preprosto, delavsko ljudstvo Bogu odtujilo, ta žalostna prikazen je bila prihranjena šele našemu času. Socialna demokracija je na milijone in milijone delavcev odtrgala od Boga in Cerkve. Tudi v naši sredi imamo to žalostno prikazen. Samo v Trbovljah in Zagorju je več tisoč komunistov, ki živijo skoro kakor pogani. Uboگو ljudstvo! Kakšno življenje!...

V kmečki hiši je imela doslej vera še najvarnejši kotiček. A tudi iz tega kotička jo hočejo pregnati. Isti socialdemokratje, ki so ob vero pripravili delavca, so se vrgli tudi na kmete in hočejo tudi tam vse male ljudi potegniti za seboj v isto brezbožno življenje. Kmete same pa hočejo z druge strani polagoma cerkvi odtujiti s tako imenovano »samostojno« stranko, ki je poleg socializma in komunizma največja nevarnost za vero našega ljudstva.

To je slika verskega življenja v sedanjem času. In če pogledamo v prihodnost? Kaj nas čaka boljšega? Industrija, pravijo, se bo pri nas šele razvila. Tovarniškega delavstva bo vedno več. In če se ta rod ne bo obrnil v drugo smer, bo armada brezvercev rasla od leta do leta. Mladina je vedno bolj svobode željna, razbrzdana, uporna; spoštovanje do predstojnikov (avtoritete), do cerkve in vsega svetega vedno bolj gine. To je tok časa, ki gre nezdržno svojo pot. Če imamo to pred očmi, potem nam nehote pridejo na misel besede Gospodove: »Ali menite, da bo Sin človekov, ko zopet pride, še našel vero na svetu?« ...

Zakaj to pišemo? Ali ne veste vsega tega že sami?

Zato:

1. da bi vsaj vsi tisti, kar je še Bogu zvestih, tudi zvesti ostali. Število prijateljev božjih se vidno krči. Ali ga hočemo še mi zapustiti? Bog seveda brez nas lahko

izhaja; če mi brez njega, to je druga. Pa kako žalostno je, ko se celo iz Marijinih družb, ki bi morale biti najzvestejša krščanska četa, sliši, da uhajajo iz tabora božjega v tabor božjih sovražnikov ...

2. da bi se vsi, ki jim je kaj za vero, z združenimi močmi in z vsemi sredstvi uprli temu protiverskemu toku časa. Naša dolžnost je iz vesoljnega potopa verske brezbriznosti potegniti in rešiti v Noetovo barko edino zveličavnega krščanskega življenja kar največ mogoče teh, ki jih valovi brezverstva zasegajo. Z vsemi sredstvi, pravimo! Ena tako sredstvo so dobri časopisi in dobre knjige. »Bogoljub« je že v dveh zadnjih številkah prosil in pozival, da naj se ustanove po vseh župnijah časni-karski odseki za razširjanje dobrega in za preprečenje slabega beriva; prosil je tudi,

da naj se ustanovitev takega odseka »Bogoljubu« sporoči, da bo v spodbudo drugim. Ali menite, da smo dobili le eno sporočilo, da se je to zgodilo? ...

Kaj torej storiti? Obupati? Puško v grm vreči? Ne smemo! Naša stvar je delati, graditi, braniti, jeziti — drugo pa Bogu prepustiti. »Fides intrepida — neustrašljiva vera« je naslov prihodnjega papeža. Ta naslov nam mora dajati smer že sedaj. Kljub vsem žalostnim prikaznim našega časa delajmo neustrašeno naprej, da ohranimo našemu rodu vero in zagotovimo ljudem zveličanje, kolikor je največ mogoče!

Kdor bo v službi božji vztrajal do konca, bo zveličan. Kdor noče, naj sam gleda! In kdor se bo boril za Boga do konca, bo kronan.

Vdanost v voljo božjo naša popolnost in naš mir.

Na svetu nam pogostokrat ne gre, kakor bi si želeli. Mi si želimo mnogokrat kako stvar po svoje, a stvar se noče obrniti po naše. Zato smo žalostni, večkrat tudi zbegani. Zbegani posebno takrat, če smo molili in Boga prosili, da bi se kaka stvar po naši volji zaobrnila in odločila, pa se ni hotela. To so zadeve našega zasebnega življenja, če prosimo n. pr. za zdravje, za srečo pri naših podjetjih in ne vem kaj še; so pa tudi javne zadeve. Tako n. pr. se je mnogo molilo za srečen izid plebiscita na Koroškem; a plebiscit se ni izvršil tako, kakor smo mi želeli. V takih slučajih postanemo lahko malodušni ali celo maloverni. Tudi pobožne duše niso zavarovane pred to malodušnostjo ali malovernostjo. Manjka nam vere in zaupanja v božjo previdnost; manjka vdano-sti v voljo božjo. Mi hočemo, da naj le naša velja; hočemo, da se naj Bog ravna po naši volji in ne mi po njegovi. Težko nam je sprejeti njegove odloke, ki so našim željam nasprotni. To je naša velika slabost, pomanjkljivost in nepopolnost.

Nasprotno pa je znamenje velike popolnosti, smemo reči svetosti: popolna in brezpogojna vdanost v voljo božjo v vseh slučajih življenja. Mi velikokrat govorimo o vdanosti v voljo božjo; a vdamo se le težko. Vdanosti manjka.

Ker nam je te vdano-sti vsem potreba, ker nam je večinoma bolj ali manj manjka, in ker je popolna vdanost v voljo božjo najgotovейše znamenje krščanske popolnosti, najbolj gotova in najkrajša pot do svetosti, — zaradi tega začne danes »Bogoljub« prinašati daljšo razpravo o vdano-sti v voljo božjo, ki nam bo vsem koristna.*

Nič na svetu se ne zgodi brez božje volje ali pripuščanja. Nič v teku našega življenja, pravi sv. Avgustin, se ne zgodi po slepem slučaju; Bog posega povsod vmes. Že po preroku Izaiju govori: »Jaz sem Gospod in ni drugega, ki narejam luč in ustvarjam temo, napravljam mir in delam zlo.« (Izaia 45, 7.). Zadnje besede

* Po P. Lehen S. J.: »Der Weg zum innern Frieden.«

je treba seveda prav razumeti. — Prerok Amos pa pravi (3. 6): »Ali pride kaka nesreča, ki je ni Bog poslal?« Modri Sirah pa dostavlja: »Sreča in nesreča, življenje in smrt, revščina in obilnost so od Boga.«

Na to mi boš odgovoril, da to velja pač o boleznih in smrti, o mrazu in vročini in vseh dogodkih, ki izvirajo iz mrtve narave, ne pa o tem, kar prihaja od ljudi, od človeške proste volje. Saj, boš rekel, če me kdo obrekuje, preganja, pobija, mi premožnje ugrabi, kako morem videti v tem voljo božjo, ko vendar Bog take reči prepoveduje?! To ne prihaja od Boga, ampak od človeške hudobije —. Toda Bog tudi o takih stvareh tako jasno govori in njegovi besedi moramo verjeti, da se tudi stvari, ki so odvisne od človeške volje, ne zgode brez božjega pripuščenja in da slabo kakor dobro prihaja iz rok Najvišjega?«

Vsi od Boga razsvitljeni ljudje so bili o tej resnici trdno prepričani. Zgodba Jobova nam je v tem najlepši vzgled. Job je zgubil vse svoje otroke in vse svoje bogastvo; z viška svoje sreče je bil pahnjen v brezno nesreče. In kaj je rekel na to? »Gospod je dal, Gospod je vzel; kakor je bilo Gospodu všeč, tako se je zgodilo; ime Gospodovo bodi česčeno!« »Glej,« pravi sv. Avgustin, »kako ta pobožni mož razume veliko skrivnost previdnosti! Ne pravi: »Gospod je dal, hudič je vzel, ampak Gospod je vzel.« Mi smo te Jobove besede že navajeni slišati in se nič posebnega pri njih ne mislimo. Ali razumemo, kaka čudovita lepota, mirnost in modrost je v teh besedah? In to iz ust moža, ki ni o krščanstvu nikoli nič slišal! Kako nas ta mož osramoti!

Podobno lep je zgled egiptovskega Jožefa. Njegovi bratje so ga prodali iz nevoščljivosti in sovraštva. On pa pripisuje vse božji previdnosti: »Bog me je poslal v Egipt, da boste vi ohranjeni in dobite živeža, da boste mogli živeti. Ne po vašem sklepu ampak po božji volji sem semkaj poslan.« (Gen. 45, 5—8).

David, ki ga je Semej preganjal in psoval, je tudi videl v tem božjo previdnost. Dvakrat je zavrnil svoje zveste služabnike, ki so se hoteli nad Semejem maščevati, rekoč: »Pustite ga, da psuje, Bog mu je namreč ukazal, da preklinja Davida. Pustite ga, da preklinja po božjem povelju!« (2 Kr. 16, 10, 11.) In Jezus Kristus, božja modrost, ali ni rekel Petru, ki ga je hotel v svoji slepi gorečnosti z mečem braniti pred napadalci: »Ali naj mar ne pijem keliha, ki mi ga je pripravil Oče?« (Jan. 18, 11.) Tako pripisuje Jezus svoje trpljenje ne Judom, ki so ga tožili, ne Pilatu, ki ga je obsodil, ne rabeljnom, ki so ga na križ pribili, ampak le svojemu Očetu, in to ne kot strogemu sodniku, marveč le kot ljubečemu očetu.

Kako pa sodimo mi? Ali je naše mišljenje in govorjenje kaj podobno govorjenju teh svetih oseb? Ali ne vidimo, da moramo svoje mišljenje premeniti, če hočemo gledati svet in vse dogodke na njem po luči vere?! V tej luči naše trpljenje ni delo človeško, ampak delo božje. In to nam je v veliko pomirjenje. Kajti vse, kar Bog, naš ljubeznivi Oče stori ali pripusti, je polno neskončne modrosti in služi najsvetejšim in najbolj vzvišenim namenom.

(Dalje.)

Mučenci novejšega časa.

Janez Gabriel Perboar.

Enega najkrasnejših mučencev imamo v Janezu Gabrijelu Perboarju (Perboyre) iz družbe misijonarjev lazaristov. Gospod mu je odločil posebno krasno krono. Zaslužil si jo je s svojim svetim življenjem

in svojo vztrajnostjo v strašnem mučeništvu. Njegov rojstni kraj je bil Puech v škofiji Cahors na Francoskem. Rojen je bil na svetih Treh kraljev dan 1. 1802. Že kot deček je vzbujal splošno pozornost s

svojo izredno pobožnostjo. Neki notranji glas ga je vabil in zvabil v malo semenišče v Montauban. Tu je nekega dne slišal navdušen govor o poganskih misijonih. Da bi prišel v misijone, je vstopil leta 1818 v novicijat k misijonarjem lazaristom v Montaubanu. Leta 1825 je bil posvečen v masnika. Nato je bil deset let v svoji domovini profesor in voditelj novincev. Že takrat so ga imeli za svetnika. Končno se mu je izpolnila njegova srčna želja: leta 1835 je smel odpotovati v srčno željeni misijon na Kitajskem. Vse se je čudilo, da so njegovi želji ustregli, ker je bil tako slabotnega zdravja, da so se mnogi bali, da bo na Kitajsko prišel komaj živ.

Na potovanju je Perboar bil pravi apostol s svojo ljubeznivostjo in pobožnostjo. Vse moštvo na ladji je bilo zanj zavzeto in pri njegovem odhodu so vsi rekli: to je pa res svetnik! V petih mesecih je došel v Makao. Potem pa ga je čakalo še šestmesečno težko potovanje, preden je došel v svoj misijon v severno pokrajino Honan. Huda bolezen ga je spravila na rob groba. Pa sedaj ni imel časa umreti. Z neutrudljivo gorečnostjo je prehodil svoj misijon, da je povsod stare kristjane v veri potrjeval in nove zanj pridobival. Njegovo gorečnost za zveličanje duš nam spričuje neko njegovo pismo, v katerem pravi: »Kamorkoli se obrneš, povsod vidiš zemljo z grehom razdejana in s hudobijami oskrunjeno. Bili so svetniki, ki so od žalosti nad tem, da ljudje Boga toliko žalijo, umrli. To bi se utegnilo čudno zdeti; a meni se zdi še bolj čudno, da vsi duhovniki, ki so od Boga odločeni, da zemljo očiščujejo nesrečnega strupa greha, ne umrjejo od žalosti nad toliko gnusobo greha.«

Nagajivost sovražnih mu uradnikov pa je njegovo delovanje zelo oteževala. Leta 1838. so ga njegovi predstojniki poklicali v pokrajino Hupe. Bil je nevaren čas; slutili so, da srd poganov zoper kristjane lahko izbruhne vsak čas s silo. Toda pravi apostol, tako piše Perboar, mora iti za svojim ciljem, ne oziraje se na vse

nevarnosti, dokler nima vrvi okoli vratu in verig na svojih rokah in nogah.

15. septembra l. 1839. je bil misijon naenkrat napaden. Misijonarji so sicer ubežali, toda neki kristjan-izdajalec je za južne groše naznanil, kje biva Perboar. Ko so ga ujeli, so ga vlačili od sodnije do sodnije, kjer so ga trdo izpraševali in obenem tudi mučili. Klečati je moral z golimi koleno na železnih verigah, hkrati so ga neusmiljeno pretepali. Pa vse to ni moglo omajati njegove stanovitnosti v veri. Da bi to stanovitnost premagali, so mu zvezali palce obeh rok in ga z lasmi vred obesili na drog, kjer je visel štiri ure. Potem je ukazal sodnik z debelim podplatom ga 40krat udariti v obraz, da so bile čeljusti vse zmečkane in da je obraz zgubil vso človeško podobo. Gledalci so strmeli nad stanovitnostjo mučenca. Potem so ga zopet imeli pol dneva obešenega za palce in lase. A iz njegovih ust ni prišla besedica pritožbe.

Kmalu potem so Perboarja z desetimi drugimi kristjani na strašen način zvezali in ga vlekli v 140 milj oddaljeno mesto Wučangfu. Ne da se popisati, kaj je tukaj pretrpel v 9 mesečnem jetništvu med najgršimi hudodelci. Noge in roke so mu tako trdo zvezali, da je kri iz njih vrela; ena noga se je začela gnojiti. Jetničarju se je zasmilil in hotel mu je muke polajšati. Pa misijonar ga je prosil, naj tega nikar ne stori, ker bi mu utegnilo škodovati.

Nato so ga peljali k zadnjemu zaslišanju pred sodnika. Ta je zahteval od njega, da naj zasramuje križ in se odreče krščanski veri. Perboarjeva nepremagljiva stanovitnost je trinoga strahovito razkačala. Kar si je mogla izmisliti satanska hudobi-ja sramotnega in mučnega, vse to so z njim uganjali.

1. sept. 1840 je došlo cesarsko potrdilo njegove smrtni obsodbe. Izvršili so jo takoj. Mučenca so potegnili na nekake križne vislice. Roke so mu privezali na povprečni tram in noge mu zavili nazaj. Davili so ga počasi, da je več trpel. Ko so vrv tretjič nategnili, je izdihnil.

Občudovanja vredna duševna moč, s katero je vse muke junaško pretrnel, je napravila na pogane velik vtisk, tako da se jih je veliko spreobrnilo. Tudi ves krščanski svet je bil poln občudovanja in

strmenja nad tem junaškim mučenikom. 10. novembra 1889 je papež Leon XIII. Gabriela Perboarja prištel med blažene mučence.

Praznik usmiljenih sestrâ.

Zadnji »Bogoljub« vam je na kratko opisal 11 redovnic uršulink, ki so dale v veliki francoski revoluciji svoje glave pod sekiro za resnico svete vere in pravice svete cerkve. V proslavo teh blaženih soseseter so imeli okoli praznika sv. Uršule po uršulinskih cerkvah v Ljubljani. Škofji Loki in drugod slovesne tridnevnice.

Kakor uršulinke, imajo pa tudi usmiljenke to srečo, da so bile štiri njihove sosesetre, žrtve francoske revolucije, letos 13. junija proglašene za blažene. Dober mesec prej kakor te, to je 9. majnika t. l., pa je dosegla isto čast soustanoviteljica usmiljenih sestrâ, torej njih duhovna mati, blažena Ludovika Marijakova. Tudi usmiljenke niso hotele zaostati za uršulinkami, da bi na slovesen način ne počastile svojih blaženih soseseter, povzdignjenih na oltar.

V Ljubljani so imele usmiljenke v svoji materinski hiši, v Marijinem domu (poleg cerkve Jezusovega Srca), v svoji lepi in kakor cerkev prostorni kapeli slovesno tridnevnicco dne 17., 18. in 19. novembra t. l. V ta namen so dale napraviti dve novi veliki sliki. Prva predstavlja blaženo Ludoviko, druga štiri sestre mučenice. Dva naša glasbenika, gospoda St. Premrl in dr. Kimovec, sta pa zložila moderno-lepe pesmi v čast novim blaženkam. Podobne tridnevnice bodo obhajale usmiljenke sedaj po vrsti tudi po vseh drugih svojih hišah in zavodih, kjer bivajo in delujejo. To so njih domači prazniki.

Za vnanji svet pa se je obhajala tridnevnicca v dneh 21., 22. in 23. novembra v cerkvi Jezusovega Srca. Cerkev je bila v ta namen okrašana, kakor znajo krasiti cerkev ravno gospodje te cerkve. Veliki

oltar ves v lučicah, na obeh straneh kipa Jezusovega Srca pa sliki novih blaženk. Slavnostne pridige so imeli te dni: gospod prošt Andrej Kalan, profesor Alojzij Merhar, zadnji dan pa pridigo in slovesne litanije z zahvalno pesmijo gospod knezoškof. Na koru so peli vse tri dni pevci-slepci.

Blažena Ludovika Marijak je torej bila soustanoviteljica reda (kongregacije) usmiljenih sester. To se pravi: ustanovila je ta red s sv. Vincencijem Pavlanskim vred. Če se sv. Vincencij lahko imenuje oče usmiljenih sester, smemo blaženo Ludoviko imenovati njihovo mater. Kako veliko delo sta te dve sveti osebi z ustanovitvijo tega reda izvršili, to ve vsaj približno ves katoliški svet, po katerem je red razširjen. Danes šteje družina blažene Ludovike nad 37.000 članic, ki delujejo za ubožce v več ko 3360 zavodih. Odlok rimske kongregacije svetih obredov, s katerim se proglašajo tri čudezna ozdravljenja po priprošnji božje služabnice Ludovike, pravi med drugim tudi: »Ni je zlepa najti družbe, ki bi se po ogromni množini svojih udov ali po izvrševanju vsakovrstnih del krščanskega usmiljenja mogla primerjati z družbo usmiljenih sester, ki so vsled svoje dejavne ljubezni dobile ime »hčere krščanske ljubezni«. Izvršujejo vsakovrstna dela svojega poklica po vzgojiščih in sirotiščih, po najdenišnicah, bolnicah in ječah, po vojnih taborih in celo sredi bojnega meteža. Iz družbe usmiljenih sester so se na ta način razlivala in se še vedno razliva različna dobra dela na vso človeško družbo.«

Kaj več o blaženi Ludoviki tu pripovedovati ne gre, ker je izšla o tem po-

sebna knjižica, ki se dobi za 4 krone v zakristiji cerkve Jezusovega Srca ali pa v sosedni misijonski hiši pri vratarju. Kdor

Imenovali so se: Magdalena Fontén (Fontaine), Ivana Žerár (Gérard), Marija Lanel in Terezija Madgalena Fantú (Fan-

Spomenik Zveščarju sveta na griču blizu Madrida, pred katerim se je vsa Španija posvetila Zveščarju.

želi o tem kaj več izvedeti, naj si preskrbi knjižico. Razprodalo se je je šele malo. Še par črtic o mučenicah.

tou). Po francoskem mestu Ará (Arras), kjer so nazadnje delovale, se imenujejo na kratko: aráške mučenice.

Vse štiri so se odlikovale po svoji veliki ponižnosti, preprostosti in ljubezni do Boga in bližnjega. Bile so velike dobrotnice ubožcev. V mestu Ará so imele brezplačno šolo za deklice, so razen tega obiskovale in podpirale siromake in bolnike po hišah ter delile v svoji lekarni vsak dan brezplačno zdravila mestnim in okoliškim revnim bolnikom. Njih prednica in vodnica na poti svetosti in dobrotelnosti, sestra Magdalena Fontén je bila tam že 40 let usmiljena mati ubožcev.

Vsem usmiljenkam ondote pokrajine je dal okrožni načelnik tole lepo izpričevalo: »Hčere krščanske ljubezni so se v mnogih dobrotelnih zavodih tega okrožja vsekdar nesebično in velikodušno žrtvovale za blaginjo ubožcev in bolnikov ter zaslužijo v polni meri priznanje, hvalo in zahvalo svojih rojakov kot plačilo za tolike trude.« Vkljub temu so jih brezverski prekucuhi kmalu nato začeli kruto preganjanjati. Omenjene štiri usmiljenke so dolgo vlačili kot največje hudodelnice po raznih nagnusnih ječah. Slednjič, 26. junija 1794, so bile v mestu Kambré (Cambrai) obsojene na smrt. Zakaj? — »Zato, ker niso hotele storiti prisege, katero so jim vsiljevali prekucuhi po svojih krivičnih postavah; zato, ker so hotele ohraniti neomadeževano sveto vero in ker so poslušale glas svoje vesti, ki jim je narekovala, naj se ravnajo ne le po zapovedih, ampak tudi po nasvetih vrhovnega poglavarja svete Cerkve.« —

Nedolžne obsojenke so dobro vedele, da jim bodo kmalu nabrušene sekire gijotine odsekale glavo. Vendar so čudovito

mirno sprejele smrtno obsodbo. Surovi biriči so jim potegnili belo ogrinjalo z glave in jim potem hoteli zvezati roke. Toda blažene device so držale svoje rožne vence v roki. Molitev k nebeški Materi jih je tolažila in krepila v njih dolgih mukah v ječah. Kraljico mučencev so hotele še do zadnjega trenutka klicati na pomoč. Zato je zdaj vsaka svoj rožni venec krčevito stiskala k sebi in molila dalje. Najsurovejši izmed biričev jim pa siloma potegne molke iz rok in jim jih dene v zasmech kot venec na glavo.

Blažene mučenice so ohranile te rožne vence na glavi kot zagotovilo posebne Marijine ljubezni. V groznih trenutkih svojega mučeništva so ves čas čutile, da jih nebeška Mati čudežno osrčuje in krepi. Šle so s sladkim veseljem izpred sodišča na morišče. Ko so zagledale pred seboj mučilno orodje na visokem odru, so se spustile na kolena in so utopljene v molitev mirno čakale trenutka, ko bodo darovale Bogu svoje življenje. Na prvi klic je druga za drugo pogumno šla po stopnicah na oder in položila svojo glavo pod giljotino. Sestra Magdalena Fontén, častitljiva sedemdesetletna prednica, je prišla zadnja na vrsto. Preden pa je nagnila svojo glavo pod rabeljsko sekiro, se je obrnila k zbranemu ljudstvu in mu zaklicala te-le besede: »Kristjani, me smo zadnje žrtve te strahote. Jutri bo preganjanje nehalo, to mučilno orodje bo odpravljeno in Jezusu se bodo iznova dvignili lepi oltarji.« Tako se je res tudi zgodilo.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jožef Volc.)

VI. »Črna vojska«.

Začudeno bereš: Kaj pa to? Sredi noči med tihim družinskim delom pa — vojaški korak. Kako to?

Ne zato, ker je vojaški, ampak zato, ker je skupen, združen, vzajemnen korak, smo postavili sem — to ime. In nismo si

naslova sami izbrali, ampak zaslužen vzgojni pisatelj je dal to ime vzgojnim so-trudnikom, ki jim sicer vzgoja ni stroga dolžnost, pa radi pri nji pomagajo.

Pravi tako:

Storimo, kar se stori takrat v deželi, kadar se hud in močan sovražnik pomika čez mejo... Da bi rešili dom in svetlinje domovinske, se ne postavi sovražniku nasproti samo redna in izvežbana vojska, marveč vse, kar ima še kaj moči v rokah, zagrabí za orožje, in če orožja ni, služi tudi kol in kosa in kamen — osnuje se tako imenovana »črna vojska«. Zgodovina kaže, da so se v takih vojskah celo ženske ohrabile in sovražnika prepodile; celo šibki otroci niso bili brez koristi. Da, od prvega do zadnjega lahko vsak kliče po dobljeni zmagi: »Zmagali smo; tudi jaz sem pomagal!«

Take »črne vojske« bi si želel, da bi ubranila našo ljubo mladino pred ljutim sovražnikom, ki jo zlasti v sedanjih časih s silo in zvijačo napada od vseh strani, skoro hkrati ob vseh mejah, in hoče ugrabiti najdražje zaklade, neprecenljive svetlinje naše mile domovine, poštenost in nedolžnost čistih src naših dečkov in deklic, mladeničev in deklet. V prvi vrsti — v redni vojski — naj bi pogumno in umno delovali starši, duhovni in učitelji — vsi z enim duhom, z enakim navdušenjem; v drugi vrsti pa naj bi jim pomagali vsi oni, katerim vzgoja ni naravnost poklic in dolžnost.

Pa bi mi vendar utegnil kdo ugovarjati in reči: »Jaz ne morem ničesar storiti za otroke, saj nimam za to nobene prilike.« Prijatelj, ali si mar že kaj poskušal? Poskusi poprej, koliko premoreš storiti, potem se šele izgovarjaj. Poslušaj, kako si jaz to reč mislim.

Recimo, da si na najnižji stopnji — sam velik revež — celo berač, ki ob dobroti drugih ljudi živiš: ali mar za otročice res ne moreš nič dobrega storiti? — O, še veliko, ako imaš le dobro voljo in blago srce. Kako lahko otrokom kaj poučnega poveš, ker si že obhodil veliko sveta

in marsikaj poskusil. In če že drugega ne, vsaj moliš lahko za ljubo mladino, da bi se obvarovala v nedolžnosti in da bi se popačeni otroci na pravo pot povrnili. Bržkone si svojo revščino sam zakrivil; glej, zdaj lahko tako popravljaj in druge obvaruješ enake nadloge.

Ti si pa morebiti za precejšnjo stopinjo na boljšem — si pošten poselel, hlapec ali dekla pri hiši. Znabiti misliš sam pri sebi: »Kaj meni mar otroci, kdo bi se še s temi razposajenci ukvarjal?« Nikar tako ne govori! Dobri posli so v dobrih hišah enako čislani, kakor bi bili domači: otroci so jim kakor bratje in sestre. Oh, koliko lahko za časni in večni blagor otrok stori pošten hlapec, bogoljubna dekla ali hišna! Kolikokrat ima priliko domačega otroka posvariti, poučiti — mu povedati, kaj je prav, kaj napak — mu pokazati, kako naj se vede ob raznih prilikah, kako v cerkvi, pri sveti maši, pri spovedi itd. — Boljše in lepše ne more nihče poskrbeti za blagor katerekoli hiše kakor s tem, če otroke obvaruje hudega in ohrani v nedolžnosti.

Tudi preprosti delavci in delavke, najemniki, pridejo tolikokrat v dotiko z otroci. Zdaj jim kaj pomagajo pri delu, zdaj jim kaj prinesejo ali pridejo kaj naročiti; ob delu in počitku veliko občujejo z njimi. Kako lahko privoščí tudi delavec, ako ima sam blago srce, otroku kako prijazno besedo, mu da lep nauk, ga prijazno posvari in pouči, ako ni kaj prav storil.

Kdo drugi je samostojen, premožen človek, ki sam nima otrok, a njegovi sorodniki, bližnji sosedí, njegovi prijatelji jih imajo, pa jih ne morejo prav oskrbljevati, ker nimajo časa ali gmotnih pripomočkov. Kako lepa prilika se tu ponuja bogatemu stricu, premožni teti, da kaj stori za lepo vzgojo sorodnih otročičev. In če hoče prijatelj prijatelju nakloniti kako dobroto, mu pač boljšega ne more storiti, kakor če kaj stori za krščansko vzgojo njegovih otrok.

Naj omenimo tudi občinskih veljakov in odbornikov, ki imajo

večkrat seje in se posvetujejo, kako bi kaj koristili svoji soseski. Naj stopi ob taki priliki kateri izmed njih pokonci in naj pové kak moder nasvet, kako bi se ugnali razposajeni in oskrbeli zanemarjeni otroci, ki se potikajo brez nadzorstva po ulicah, po cestah, po bregovih, zakotljih in lužah. Drugi naj predloži, kaj bi bilo ukreniti, da bi se otroci spodobneje vedli v cerkvi, na poti v šolo in iz šole, na paši, na igriščih, pri kopanju. Tretji spet, kako prisiliti to zanikarno mater ali onega brezvestnega očeta, da bolj poskrbi za svojo deco, da jo drži v redu in nadzorstvu, kakor se spodobi kristjanu. To bi bilo koristno posvetovanje in delovanje v občinski blagor; kaj je namreč koristneje in častneje za vsako občino in duhovnijo kakor to, da ima v svojem okrožju na duhu in telesu zdravo mladino.

Tudi dijaki med počitnicami kaj vrlo lahko delujejo v vzgojno korist svojih rojakov. Med mlajšimi s tem, da jih poučujejo v mnogem koristnem, da ponavljajo z njimi šolske predmete, da jih pripravljajo kot inštruktorji na prihodnje izkušnje, da jih privajajo vljudnosti in olik; med večjimi pa s predavanji v društvih, s poučevanjem petja in jezikov, z izobraževanjem v govorništvu, v gledaliških nastopih itd. — vsem pa osobito koristijo z lepim zgledom poštenega, vernega življenja.

Mnogokod je najti po vaseh, trgih in mestih tudi p o b o ž n i h d u š, ki mnogo molijo in večkrat prejemajo svete zakramente. Koliko take osebe lahko koristijo mladini s svojimi gorečimi molitvami! Kolikrat lahko darujejo sveto obhajilo za rešitev zanemarijene mladine, za ohranitev nedolžnosti, za izpreobrnitev izprijencev! Poleg tega so kakor nalašč pripravne, da razširjajo med znanci društva in bratovščine, ki imajo namen pospeševati pravo versko in narodno vzgojo.

In končno, pa ne najzadnji: p r i j a t e l j i s l o v e n s k e g a s l o v s t v a. Kako uspešno lahko delujejo v otroški blagor, če širijo med starše in vzgojitelje spise, ki jim v žarni luči kažejo na ostri

odgovor, ki ga bodo dajali enkrat pred večnim sodnikom o tem, kako so izpolnjevali svoje dolžnosti do otrok. Še bolj pa deluje v blage vzgojne svrhe, kdor je v položaju, da sam nakupi in dá med ljudi takih knjig, ki vsestransko učijo, kako uspešno vzgajati ljubo mladino, da se ji zagotovi večna in časna sreča. Kaj koristno tudi ravna, kdor širi med mladino dobre spise, ki mladež pošteno zabavajo, blažijo, varujejo greha in hudobije ter jo vnemajo za čednost in dobra dela. (Primeri: Deto-ljub, 1889, III.)

Še bi se dal navesti ta ali oni, ki prilično lahko prav srečno poseže na vzgojno polje in poprime pri vzgojnem delu. Pa že to malo uči, da skoraj ni odrastlega človeka, ki ima le blago voljo, da ne bi mogel stopiti v našo »črno vojsko« in nič storiti za izboljšanje mladine. Le dobre volje je treba. Dobra volja — pravi pregovor — še gore prestavi, pa ne bi mogla nežne mladine prilično prav kreniti?

Le enih oseb naj še omenimo, ki imajo na vzgojnem polju silno važno nalogo in pred vsem narodom veliko odgovornost: to so dijaške gospodinje. Nedolžen, mehak in voljan pride nadopolni otrok iz materinega okrilja v mestni hrušč in trušč pod oskrbo tuje ženske. Domači svet se je zaprl za njim z vso svojo rajsko jasno milino, z brezskrbnostjo, z veliko ljubeznijo, odprl se mu je pa meglen pogled nekam daleč v mrzli svet po trdi cesti med trenjem ljudi, kjer je človek človeku tujec. O kako zahlepi mlada duša, od doma odtrgana, po ljubi roki, ki naj jo vodi v tujini vsaj poltoliko skrbljivo in varno kot očetova in materina roka doma! In če jo najde, zaupa se ji brezpogojno, naj jo vodi navzgor ali navzdol, k resnici ali k prevari, naj ji nudi strupa ali medu! A če je ne najde, se vda otožnosti, sanjarenju in lenobi. Izmed treh rok v tujini je pa komaj ena zanesljiva; izmed treh dijaških gospodinj, ki se ponujajo staršem, komaj ena priporočljiva. Dobé se namreč ženske — in dovolj obilo jih je — ki jim je le za to, da bi samé ob dijaku ali dijakinji dobro

živele; dobé se druge, ki rabijo družbe ali učne pomoči svojim otrokom; dobé se pa tudi volkulje, ki jim ni nič svetega. Staršem, ki nameravajo dati svojega otroka v mestne šole ali ga že imajo ondi, ne moremo dati boljšega sveta nego je ta: povprašajte včasih pri otrokovem katehetu ali pri dobrem učitelju, kakšno je stanovanje in družina, kjer biva otrok. Otroku pa ne verjemite preveč, če stanovanje in

gospodinjo hvali. Otrok je sploh slab sodnik v lastnih zadevah. Celó previdni pa bodite, če le preveč sili na staro stanovanje nazaj. Ali ni to znamenje, da mu gre ondi precej po njegovi volji? In ravno to ni prav. Modri Sirah uči: »Ne prepuščaj otroka v mladosti njegovi volji in ne puščaj v nemar njegovih umišljav.« (30. 11.) Otroku je lahko še solnce v kvar; z otrokom preveč na solnce nikar!

Pred hudim sovražnikom brani me!

Gospod! Gospod!

Na zemlji me je strah,
slaboten trs sem, pena, prah ...
a v meni biser dragocen:
podoba božja, duša večna;
črti, zavida me pekel,
ker v Jezusu sem srečna ...
zato me je na zemlji strah.

V lepoti čisti stala je pred mano ...
Obleka krstna kakor limbar bela
blestela v njenih je očeh;
en hip sam — in lepota vsa
ležala strta je na tleh ...
zato me je na zemlji strah.

Gorela je kot večna luč v svetišču,
žarela je v ljubezni dragoceni;
hudobni duh izrabil je trenutek,

temà neznosna zdaj je v duši njeni ...
zato me je na zemlji strah.

Ob vratih tihih samostanskih celic
sovražnik duš je dan in noč,
v najtežjih hipih, v smrtnem boju
zastavlja drzno svojo moč ...
zato me je na zemlji strah.

Gospod, ki ti je draga duša moja,
ki zanjo žrtvoval si vse,
moči peklenskih reši me!
Ob dneh duševnega trpljenja
pri meni stoj!

Pri meni bodi tisto resno uro,
ko bo ugašal moj življenski dan;
o, tisti hip, rotim te, moj Zveličar,
peklenskih reši me nakan!
Kot zmagovalko vodi me iz boja,
slavila te bo v veke duša moja.

M. Elizabeta.

Pismo slovenskega misijonarja.

Nedavno se je odpeljal na misijonsko delo v Afriki slovenski misijonar č. g. Jožef Musar, doma iz Radeč pri Zidanem mostu. Z misijonske postaje v Kartumu v Sudanu v Afriki je poslal zanimivo pismo, ki ga tu priobčujemo.

Jezus † Marija † Jožef.

Kartum, 19. 9. 1920.

Sedaj sem na svojem mestu. Mislil sem, da pojdem še dalje, pa pravijo, da me tu potrebujejo. Imel bom dovolj opravila.

Dospel sem zdrav sem in se tudi zdravega počutim.

Krasna je bila vožnja po morju. Parnik je letel po morski planjavi, kakor po olju. V Aleksandriji nas je pričakovala kopica arabskih nosačev, ki so se nam ponujali, da nesejo prtljago. Pregledali so nam potne liste, nakar smo se izkrcali in šli naravnost na colnino in potem na železnico. Ta nas je peljala v egiptovsko mesto Kairo. Dežela staroegiptovskih Faraonov, koliko zgodovinskih spominov nam

vzbujaja! Vožnja prav lepa. Na desno in levo se razprostirajo lepa zelena polja, ki jih je pravkar namočil Nil. Deloma pokriva še vedno voda polja, da se zdi, kakor bi se vozili po morju. Vlak se ustavi spotoma na neki postaji. Čaka že veliko ljudi. Kar prileti skozi odprto okno našega voza zaboj, potem še drugi in za njim skoči po isti poti Arabec. Fant se vsede moško na svoj prostor. Ko pridemo do druge postaje, odide, kakor je prišel: svoje stvari pomeče skozi okno, korajžen skok, in tudi on je zunanaj. Arabci so urni, kajne!

Vlak dirja urno dalje. Zunaj zagledam zopet drugega Arabca, ki moško stopajoč žene kravo; v eni roki vrv, v drugi umazan solnčnik. Evropska gospoda bi si kaj takega ne upala. Takih zanimivih slik se je pokazalo več. Solnce pošilja zadnje pozdrave in zaide. Čez pol ure nastane popolna egiptovska tema.

Pridemo v Kairo. Redovni sobratje nas čakajo: pozdravimo se in gremo potem v mesto. V Kairi ostanemo devet dni, čakajoč na potne liste za Sudan. Medtem si ogledamo zanimivosti glavnega egiptovskega mesta. Ugajala mi je posebno krasna alabastrova mošeja, to je mohamedanska molilnica. Z višine se lepo vidi celo mesto. V muzeju hranijo veliko izdelkov staroegiptovskega ljudstva. Tu opazimo mumije, balzamirana telesa egiptovskih kraljev in drugih velikašev, ki so živeli več tisoč let pred Kristusom. Vmes je tudi mumija sina znanega egiptovskega kralja, ki je utonil v Rdečem morju preganjajoč Izraelce. Nekaj velikanskega so piramide, grobovi egiptovskih kraljev, zidane iz velikanskih kamenov, visoko kakor gore, do 150 metrov.

Dne 9. septembra gremo dalje v Sudan; deloma z vlakom, deloma s parnikom

po Nilu. Na obeh bregovih reke rastejo visoke palme; vmes vidimo kočice iz blata narajene, stare egiptovske templje itd. Ljudje razne polti stojijo na bregu in gledajo. Otroci skačejo večidel brez obleke okoli, nekaj se jih koplje v umazani vodi. Mohamedanske žene beže, ko nas zapazijo, in se skrivajo po polju.

Ne morem popisati vsega. Bilo bi predolgo. Ko stopimo s parnika, se vsedemo na železnico. Ta naš pelje naravnost čez puščavo v glavno mesto Sudana. Prah kar suje v vozove. Oddahnemo se, ko pridemo zopet do Nila. Ob 1. uri ponoči pridemo v Kartum, glavno mesto Sudana. Tu najdeš bele Evropejce, rjave Arabce, zamorce, le malo črne, pa zopet popolnoma črne, da se kar svetijo. Nekateri hodijo prav malo oblečeni okoli. Celo na vlak je prišla zamorka, sama sicer oblečena, a mali je skakal popolnoma nag okoli. Vroče letos ni preveč. Največ je bilo 42 stopinj Celzija, sedaj jih je navadno 37 do 39 v senci. Če je ponoči 34 stopinj, je že hladno. Dobro dene sapa, ki skoro vedno pomalem piha. Deževje je letos že minulo. Pravijo, da je tako deževalo, da je podrlo v bližini okoli tisoč hiš. Seveda se to zgodi hitro, ker so hiše večidel zidane iz blata. V suhem so prav pripravne. Pokrite so le malo. Iz palmovih vej spleto leso in jo imajo kot streho. Blizu Kartuma je drugo mesto z okrog 9000 prebivalci. Tudi mi misijonarji imamo tam hišo. Zadnjič sem šel tja in ostal dva dni. Misijonarjeva soba ima štiri stene, strop iz protja, eno okno brez šip in vrata. Tla so taka, kakor jih je Bog ustvaril. Škorpjonov je toliko, da mora človek vedno paziti, da ga kateri ne piči. Miza, stol, postelja in lesen zaboj je vsa sobna oprava. Tako se mora človek v misijonu zadovoljiti z malim.

Misijonski brat.

Mladenič, povej mi odkritosrčno, si li srečen, si li vesel svojega življenja? Glej, dragi dečko, ti si pobožen, rad moliš, ho-

diš pogosto k sv. obhajilu, opravlaš vestno svoje bratovske molitve, si vesten in spreten delavec, rad prebiraš pobožne in ko-

ristne knjige; kamorkoli prideš, povsod se te veselijo in te radi imajo. Res, vrl fant; vse je s teboj zadovoljno, samo ti ne!

Mnogo si že premišljeval, kam bi se kaj obrnil po svetu, kje neki je tisti prostorček, ki ti ga je odločil Bog? Kje te li čaka sreča? A do sedaj še nisi dobil pravega odgovora. Sedaj pa poslušaj menel Jaz te kličem in vabim v imenu presvetelega Jezusovega Srca in te kličem in vabim v misijone, v misijone med črnimi zamorci v Afriki.

Misijonarji potrebujemo pri svojem apostolskem delovanju misijonskih bratov, kakor potrebuješ ti svoje oči. Delo, ki si ga misijonar naloži, seveda ni igrača. Vendar pomisli, dragi mladenič, kako imeniten, kako vzvišen, kako svet poklic je

oznanjevali neznabogom ljubezen presvetelega Srca Jezusovega, jih reševati iz peklenške sužnosti neverstva, jim pripomoči do spoznanja pravega živega Boga in jim odpirati sveta nebesa! Prekrasen poklic! Poklic, ki ga je opravljal sam Jezus na zemlji.

Mladenič, tu je tvoje mesto, tukaj te hoče imeti Bog, to je tvoj poklic, tukaj te čaka sreča, tukaj si oskrbljen za celo svoje življenje na duši in na telesu, od tod pelje tvoja pot v sveta nebesa, kjer boš imel svoj sedež med svetimi apostoli.

Reci torej: »Naj pa bo v božjem imenu,« in piši sem na Misijonski zavod v Millandu, B r i k s e n, Tirolsko, da hočeš postati misijonski brat in potem izveš vse natanko, kar je še dalje potrebno.

P. Val. Vogrinc, F. S. C.

Orlice pa Sokolice.

V zadnji številki »Bogoljuba« sem na prvem mestu pojasnil svoje misli o naši mladinski organizaciji: o Marijinih družbah, Orlih in Orlicah. Mislim, da sem pravično prisodil vsaki organizaciji, kar ji gre. Tudi gospodje, ki imajo z Orlicami opraviti, pritrjujejo tem mislim, da so prave.

Na drugem mestu, pri poglavju »Marijino cvetje« sem priobčil pismo Orlic in družbenk iz zavoda šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu: »Marijina hči in Orlica — neločljivo združeni sestre.« To pismo sem sprejel prav z veseljem, ker brani Orlice na tako dostojen in ponižen način, da se zagovor prav lepo bere. Vidi se, da imajo ta dekleta dobro vzgojo.

Šele pozneje, ko je bilo to dvoje že tiskano, sem zvedel, da so se čutile Orlice po tem, kar je bilo v »Bogoljubu« o njih v predzadnji številki, žaljene, in da so nasprotniki tisto pisanje zlorabili ter ga jim oponašali, češ, glejte, kaj »Bogoljub« o vas piše! Zato čutim potrebo danes o tem še enkrat spregovoriti.

Ne, ljube Orlice, ne, to pa ni bil naš namen, vas žaliti! In če ste bile s tem brez potrebe kaj žaljene, to obžalujem, res-

nično obžalujem. Prepričan sem, da ste Orlice dobra dekleta in da imate dobre namene. In dobre ljudi žaliti brez potrebe — čemu? Ne, žaliti vas nismo hoteli, še manj pa izpostavljati zaničevanju! Seveda ste ženske, kakor znano, posebno mehke in občutljive; zato ste si stvar hujše mislile, kakor je bila. Namen našega pisanja je bil le, opozoriti na nevarnosti, ki bi lahko iz tega prišle za Marijine družbe, da bi posvetni duh kaj preveč ne zašel mednje in bi ne trpele lepe dekliske čednosti; sramežljivost in ponižnost. Ta nevarnost se pa da zmanjšati in preprečiti. In ako se bo tako delalo, kakor nam povedo šmihelske Orlice, bomo zadovoljni.

Da pa nasprotniki vsako priliko in nepriliko porabijo, da po dobri stvari udarijo, in da tudi dobro mišljene besede na slabo obračajo, tega smo vajeni. Drugega ne znajo kakor hujskati, zdražbo delati, sovraštvo sejati, dobro povsod podirati, slabo kolikor mogoče širiti. Seveda vse pod lepimi pretvezami!

Njim ne gre za to, za kar se gre nam. Njim so Orlice le zato trn v peti, ker so k r š č a n s k a organizacija, in za nič dru-

gega. Poganska bi morala biti, potem bi jim bilo prav! Vse drugo je prav in dobro, samo to jih peče in boli, kar je verskega, krščanskega. Neverjetno, kako jim je zoprno, kar nosi krščanski pečat!

Vi jim pa lahko vrnate, kar so vam posodili, ko so se na »Bogoljuba« sklicevali. Ali poznate knjižico »Ajmo mi Sokoli!«? Menda jo že imate. Če ne, si jo morate na vsak način preskrbeti. To knjižico jim pokažite, naj se kakor v ogledalu vanjo pogledajo: Takile ste pa vi! In kdor ima še kaj krščanskega čuta, se mora ustrašiti slike, ki jo dobi iz te knjižice o Sokolih.

Med Orlicami in Sokolicami je razloček kakor med dnevom in nočjo. Orli in Orlice se zbirajo v znamenju križa; Sokoli in Sokolice pa v znamenju mržnje do križa. Ne, nismo verjeli, da Sokolstvo tako globoko mrzi, kar je krščanskega, dokler nismo te knjižice brali. Prava bojna organizacija zoper krščanstvo! — In če je za

fanta žalostno, biti pri takem društvu, je za dekleta še bolj. Ženska, ki izgubi vero in sramežljivost, je posebno žalostna prikazen. Najbolj žalostno pa, če stariši puščajo svoje otroke v tako društvo! Ali imajo ljudje res že tako malo verskega čuta, da če iz knjižice razvidijo, kako nevaren mladim ljudem je Sokol, pa si iz tega nič ne store?!

Povsod širite to knjižico! Povsod, kjer je potrebno, odpirajte ljudem oči in jim dopovejte, kako poguben za mladino je Sokol. Povsod budite staršem vest in jim povejte, kako odgovornost pred Bogom si nakopavajo, če puste svoje otroke v taki družbi! Saj se mladi ljudje že sami ob sebi rajši nalezejo kaj slabega, kakor dobrega; če jih pa še stariši pošiljajo v to šolo pohujšanja, kakšni morajo biti?!

Samo ob sebi se pa razume, če bi se imele le še kje Sokolice ustanoviti, se morajo Orlice. In seveda je treba paziti, da vas nikjer ne prebitijo! Urednik.

Ob najsvetejših besedah.

»To je moje telo...«

Mašnik izreče skrivnostno povelje,
ki se Najvišji mu sam pokori;
angelskih kril se začuje šumenje —
v hostiji beli moj Jezus živi.
Sveti trenotki, o čudež ljubezni!
Stvarnik izpolni človekov ukaz:
v hostiji beli ustvari nebesa,
kjer ga skrivnosti zakriva zavesa,
duša le vidi mu v solnčni obraz.
Jezus s smehljajem ljubezni jo gleda,
svoje v objem ji razteza rokē;
polna tolažbe mu je beseda,
milosti polno njegovo Srcē.
Bodi pozdravljena hostija bela,
sedež Najvišjega — moje nebo!
Mašnik je vate vdihnil življenje,
čudežno tukaj vrši se stvarjenje,
hostija — rešnje postane Telo.

»To je moja kri...«

Meč zaškrtni v sveti rani
Jezusove srčne strani,
rešnja kri na zemljo lije
iz odprtega Srcā.
Tista kri, ki tekla je iz rane,
vino v kelihu postane
in opira madeže svetā.
Kelih — čaša dragocena
milosti in blagoslova,
kelih — kupa posvečena,
vino — rešnja kri njegova.
Rešnja kri trpečim tolažilo,
rešnja kri omaganim krepčilo,
lek, ki srca hrani in krepi. —
Z milostmi je duša prepojēna,
pred oltarjem moli: počēšena
bodi Jezusova rešnja kri!

Limbarski.

Moja pot po Koroškem.

Poroča urednik.

To-le, kar imate pred seboj, je bilo pisano pred plebiscitom in namenjeno že za zadnjo številko. Izid plebiscita pa me je ustrašil, da nisem imel veselja v zadnji številki začeti tega priobčevati. Ko sem pa pokazal dvema koroškima gospodoma, sta mi oba rekla, da naj le objavim, da bodo ljudje radi brali. Pa res! Saj pravim tu spodaj, da koroški Slovenci so in ostanejo naši bratje; mi ne smemo njih pozabiti in jih ne bomo, oni pa nas ne. Zato pa le brez strahu pojdimo na Koroško!

Korošci, vi pa zdaj še bolj kakor prej širite med seboj »Bogoljuba«!

Zdaj, ko so se na Štajerskem naveličali mojega brbranja, se moram pa kam drugam obrniti. Pa kam naj bi se obrnil? ... Zdaj vse govori o Koroški, vse se zanima za Koroško, kajti odločili se bodo, ali se bodo z nami združili ali se od nas ločili. Pojdimo torej tudi mi na Koroško!

Danes, ko to pišem — na sv. Mihaela dan — se seveda še ne more z gotovostjo vedeti, kakšna bo odločitev. Upamo, da bo na našo stran. Ko boste pa vi to-le v roke dobili in brali, bomo pa že vedeli, pri čem da smo. Če bi torej glasovanje zoper pričakovanje — na svetu je vse mogoče — odločilo za nemško stran, to še ni vzrok, da bi mi ne smeli na Koroško. Ta zemlja ostane vendar le slovenska, naše ljudstvo prebiva na njej, mi jih ne smemo pozabiti in oni nas ne. »Bogoljub« in drugi slovenski listi bodo še hodili mednje. Zato nas sme in mora zanimati, kako se gori imajo, kako molijo in delajo, kako pijejo in pojejo, kako se smejejo in jokajo.

Kako sem pa vendar prišel na Koroško? Hočem reči: Kaj mi je dalo povod, da sem jo ubral tja gori?

To je bilo tako-le: Ko je imela — na željo koroških duhovnikov samila — izdana biti posebna koroška številka »Bogoljuba«, sem šel na vlado vprašat — saj to ni menda kaka skrivnost, ki bi se ne smela povedati — če bi bila vlada pripravljena to številko plačati. Pri tej priliki pa me začne nagovarjati dež. predsednik dr. Brejc: Pojdi še ti na Koroško! Pojdi agitirat za plebiscit! — Pa mi ni bilo nič prav po volji to vabilo. Vzrok, da mi ni bilo všeč, pa ni to, kakor bi se za Koroško dosti ne brigal, ampak ravno nasprotno: preveč se brigam. Preveč bi se seveda nikoli ne brigal, ko bi mogel s to brigo Korošcem kaj pomagati. In kar velja o Koroškem, velja tudi o Primor-

skem. A Korošci in Primorci nimajo od moje brige nič, jaz pa — veliko trpljenja. Imam namreč tako čudno ustvarjeno srce, da mi gre vsaka nesreča bližnjega ali celega naroda strašno k srcu. Ne bom pripovedoval, kako mi je bilo lansko leto, ko je bila tista polomija na Koroškem. Gospodje, ki so me videli, že vedo. Korošcev, ki so pribežali v Ljubljano, skoro pogledati nisem smel... Pravim: srce mi nagaja, ali so živci ali kaj je to, da človek vsako stvar tako živo občuti. Blagor tistim, ki imajo bolj debelo kožo ali kot dretna in drat debele, trde in trdne živce! Takim je lahko živeti! Če se gora podere za njih hrbtom, se ne zganejo in se komaj ozrejo; češ, kaj pa nekaj ropotajo tam zadaj. Živčno slabotnega pa še miška, ki skoči mimo njega, spravi iz reda. Zato tudi tako težko v cerkvi govorim, če ni popolnega miru, ampak ljudje prihajajo in odhajajo ali se rijejo semintja. Sem jih že nekaterikrat pokregal, ko ni bilo miru; potem mi je pa spet strašno žal in imam težko srce, če sem jih kaj razžalil. Smo trpini živčno slabotni ljudje; to so težave, o katerih zdravi in močni ljudje nimajo pojma; malo nas imajo za sitne, malo pa za neumne. Le čakajte, v nebesih se bomo pa mi vam smejali, ki niste toliko trpeli kakor mi!

Seveda, ko bi bil človek v božjo voljo tako popolno vdan, kakor so bili svetniki, potem bi vse, tudi najhujše izgube in nesreče mirno prenesel. Sv. Ignacij Lojolski je rekel, da ni reči, zaradi katere bi se žalostil, če jo izgubi. Taki svetniki pa živijo tudi še danes. Enega takega svetnika bom še omenil v teku tega spisa. Take svetnike posnemajte, ne mene slabotneža in grešnika!

Bal sem se torej, če grem na Koroško, da bom veliko duševno trpel, zroč in poslušajoč to borbo za življenje in vse, kar je z njo združenega. Razen tega sem imel pa tudi ta opravičen pomislek: češ, kaj bom pa opravil! saj ne bom mogel nič pomagati! Nič torej nisem obljubil gospodu predsedniku; rekel sem mu, da bom še premislil. Ko sem pa par prijateljem povedal, kaj mi je dr. Brejc prigovarjal, so mi pa rekli: pojdi, pojdi! Če hodijo drugi, pojdi še ti!

Polegoma sem se začel nagibati na koroško stran, dočim sem prej mislil iti na povabilo nekega gospoda v gornjo savinjsko dolino par tednov na oddih, ker sem bil čez leto duševno zelo napet. Oprostite, da pripovedujem le zgolj osebne zadeve! Omeniti jih moram zato, da bo celota razumljiva. Nisem se pa

možem spraviti iz Ljubljane. Cel teden sem se odpravljaj. Vsak dan sem mislil iti, pa je bil še ta in ta opravke; nikoli nisem mogel svojih opravil tako v red dejati, da bi bil lahko z mirnim srcem par tednov s Kranjskega. Potem ko sem poleg redne uredil še koroško številko »Bogoljuba« in druge reči malo v kraj dejal, sem se hotel odpeljati v torek, 24. avgusta, sv. Jerneja dan. Tisto dopoldne pa me g. deželni predsednik pokliče v Leonišču k telefonu: »Ali še nisi šel? Kdaj pa misliš iti?« »Zdajle ob tri četrt na dvanajst z vlakom do Kranja, potem z avtomobilom v Železno kapljo.« »Jaz se peljem s svojim avtom, Grafenauer gre z menoj, prisedi še ti!« mi odvrne dr. Brejc. In res, čez eno dobro uro je stal avto pred Leoniščem, kjer stanuje poleg moje malenkosti tudi ekselencija gospod Grafenauer. Sedla sva, pred Unionom pa sva pobrala še gospoda predsednika na voz.

Pa smo jo ubrisali čez gorenjsko ravan. Od Ljubljane do Kranja smo pridrvili ravno v pol ure. Grafenauer je sedel spredaj pri šoferju (vozniku), midva z dr. Brejcem zadaj. Deloma si je izbral Grafenauer sprednji sedež iz ponižnosti; a sama ponižnost tudi ni bila, izbral si je bil mož tudi boljši del. Kajti sedel je lepo za široko in visoko stekleno ograjo, tako da ga noben veterc ni opihal; v naju dva pa je pihalo tako, da sva si morala klobuke globoko doli na čelo poriniti, da nama jih ni odneslo v neznano daljavo. Grafenauer je vso pot pihal cigare, tako da ga je predsednik sam zavidal zanje in za njegov apetit, s katerim jih je poganjal v zrak. To čast uživam velikokrat, da me ljudje kade od vseh strani; čast, za katero bi se prav rad zahvalil, ko bi kaj pomagalo. A tobakarji imajo svoje neomejene pravice — ali vsaj mislijo, da jih imajo — po katerih smejo okaditi in opuhati vsakega človeka, če mu je prav ali ne. No, Grafenauerjev dim je sapa tako naglo odnesla, da ni imel časa me nadlegovati.

Ta Grafenauer! Strašno rad ga imam. Dobra, poštena duša od nog do glave, zraven pa velik — trpin. Kaj je vse pretpel, ne bom našteval, bilo bi mi samemu prehudo. Ker je pa toliko prestal, pa mislim, da bo naš Grafenauer tudi v nebesih tam nekje prav blizu sv. Petra. Ne vem, če ne bo celo samega sv. Petra časih pokadil... Kar mi je na Grafenauerju tako všeč, je to, da zna svoje križe tako dobro nositi. Pri vseh svojih težavah je vedno živahen, korajžen, vesel, šaljiv. Ta ima pač živce iz drete, če ne iz drata! Zato mu pa tudi vse tako dobro tekne. Nam pa, ki nas zmerom nekaj boli in skrbi, pa ne za-leže nič, če bi se še tako gostili in mastili.

Grafenauer pravi, da je on sam najboljša propaganda za Jugoslavijo. Reči namreč hoče, da njegova dobro rejena postava najbolje priča, kako se nam v Jugoslaviji dobro godi. Bog ga torej živi našega dobrega Grafenauerja in mu daj junaško in krščansko nositi njegove križe dokler ga ne pokliče sv. Peter k sebi! Tam bo dobil tudi svojega dobrega Janeza, ki ga je v vojski zgubil...

Onkraj Kranja smo jo držali skozi lepe gorenjske vasi Primskovo, Britof, Visoko, Hotemaže, Tupaliče mimo Predcelj in Pred-dvora in kmalu zavili v kokrsko dolino. Kokrska dolina — to je nekaj zame! Saj sem rekel že lani v popisu Rogaške Slatine: tiha dolinica, visoke gore, žuboreč potok, to mi je ljubše kakor vsa mesta, visoke palače in umetna godba. Tu bi si človek postavil svojo kolibo in živel kot puščavnik, pil vodo iz Kokre, obdeloval njivico krompirja, ne prejemal nobenih časnikov in se nič ne menil za to, kar se po svetu godi. Pa kaj, ko smo pa obsojeni v to, da se moramo ukvarjati in ubijati s tem malopridnim svetom! — Pred 29 leti sem prvokrat korakal po kokrski dolini, in sicer navzdol, s Koroškega nazaj. Ves navdušen sem bil za lepoto narave in spominjam se dobro, da sem pel z Jezerskega gredoč pre-lacijo (predglasje) za Marijine praznike, češ, tako-le bom pel, ko bom pred oltarjem.

Kmalu smo bili na Jezerskem. Mogočne stene širokoplečate Kočne se veličastno dvigajo kvišku. Jezersko je sploh krasen kos zemlje. Ogledoval sem si ga ratančneje pred nekaj leti, ko sem bival več dni pri rajaem jeruzalemskem romarju in vitezu božjega groba, Jurju Šenku po domače Makeku, ki je pa med tem že odromal v nebeški Jeruzalem. Ta dan pa nismo imeli časa veliko ogledovati lepote narave, kajti drdrali smo z avtom nevzdržno naprej, preleteli v naglici jezersko kotlinico in se začeli spuščati v Jezerski vrh. Cesta se vzpenja v lepo speljanih ridah do vrh sedla in se spušča po drugi strani v še večjih in lepše speljanih ovinkih navzdol. Občudoval sem tukaj veliko spretnost šoferja (voznika). Ovinki so tako gosti in tako ostri in vendar je držal avto z enako hitric po vseh teh ovinkih brez vsake nezgode navzdol. Treba bi bilo le en meter predaleč zavoziti, pa bi bilo zdrčalo vse skupaj po hribu doli in mi bi bili pobirali svoje kosti tam doli globoko v dolini; hočem reči: pobirali bi jih bili drugi, kajti drobne bi bile tako, da bi jih bilo težko skupaj dobiti. Pa je šlo, hvala Bogu, vse po sreči.

Prva naselbina na koroški strani je Bela. Tu je kopališče; gorko ali mrzlo ali kakšno, tega ne vem. Bela se pa imenuje tudi cela ob-

čina okolice Železna Kaplja razen trga. Okoljska občina je seveda čisto slovenska, dočim je trg kajpada nemčurski.

Eno uro pešpota odtod je Železna Kaplja. Tu sta mene moja sopotnika zložila z voza, dočim sta se sama peljala dalje v Velikovec k seji narodnega sveta. Ura je bila ravno tri. Iz Ljubljane smo šli ob 1/21. Torej smo se pripeljali iz Ljubljane do Železne Kaplje v dveh urah in pol. Pa smo še v Kranju stali deset minut in vozili čez visok hrib z mnogoterimi ovinki.

Prva pot je bila seveda v župnišče. Prva pot v vsakem kraju, kjer je farna cerkev, bi morala biti sicer v cerkev, da pokažemo, da se zavedamo, kdo je tukaj najvišji Gospod, kateremu se je treba najprej predstaviti in pokloniti. Toda v Železni Kaplji tega nisem storil, marveč ker je avtomobil obstal skoro ravno pred župniščem, mi ni kazalo drugače, kakor vstopiti noter.

V Železni Kaplji župnikuje gospod Matevž Germ, rodом Kranjec, Novomeščan, pozna se že iz dijaških let. Povem mu, kaj me je pripeljalo na Koroško. Pa gospod mi je takoj natočil čiste vode: povedal mi je to, kar sem že sam mislil. Rekel je: Mi smo veseli, če tujci nič ne pokvarijo. In potožil mi je, kar so mi potožili za njim še mnogi duhovniki, da tujci — uradniki in učitelji — na Koroškem dokaj pokvarijo, ko ljudem dajejo take slabe zglede, da ne morejo imeti zaupanja v nas.

Da tujec pri agitaciji ne more veliko opraviti, je razvidno. Le človek, ki ga ljudje po-

znajo, dobro poznajo in ima zaupanje, more pri njih kaj opraviti. Meni so rekli, da bi imel kake male shode po vaseh. A v delavnik takih shodov ni lahko sklicati in ljudem ne lahko priti. Kjer so prav blizu skupaj, tam bi še šlo; kjer so raztreseni, kakor v župniji Železna Kaplja, tam je nemogoče. — Videl sem: kar bodo domači duhovniki opravili, to bo narejeno; česar ti ne bodo mogli, tega tudi drugi ne bodo. Jaz sem jim prišel pokazat samo dobro voljo in srce, ki ž njimi čuti.

Ker naprej nisem mogel iti, sem ostal v Železni Kaplji tisto popoldne, čez noč in drugi dan do dveh popoldne. Ob tej uri vozi vlak v Sinčo vas. Na kolodvor me je spremil gosp. župnik iz Kort, na kolodvoru sem pa dobil vseučiliškega profesorja dr. Rožmana. Vozila sva se mimo Reberce, Miklavčevega in Žitare vasi. Dr. Rožman se je odpeljal naprej in me povabil, da ga poiščem v Pliberku. Jaz sem izstopil v Doberli vasi.

V Žitari vasi je neka posebnost za Koroško, namreč nekaj vinogradov. Videli smo jih iz vlaka. To so edini vinogradi na Koroškem. Ne vem, kaka posebna lega mora biti to, da je podnebje tako milo, da trta dczori. No, kar v Žitari vasi pridelajo vina, tega vsega privoščim Koroščem!

V Doberli vasi mi je nasproti gledal veliki benediktinski samostan in široki stolp prej samostanske, zdaj farne (dekanijske in proštije) cerkve. Ker se bomo v Doberli vasi dalj časa pomudili, moramo jo odložiti za prihodnjič. (Dalje.)

Prošnje po svetem obhajilu.

1. O moj Bog! Če Te iščem, pokliči me po imenu, kakor si poklical Magdaleno.

2. Po vsakem mojem grehu obrni name tisti pogled, kateri je sv. Petra pretresel.

3. Dovolj mi počivati na Tvojih prsih, kakor je sv. Janez.

4. Pokaži mi svoje rane, kakor svetemu Tomažu.

5. Daj mi srčnost v trpljenju, kakor si jo podelil mučencem.

6. Daj, da Te ljubim, kakor te je sv. Terezija.

7. Naj živim nedolžno, kakor sveti Alojzij.

8. Podeli mi krotkost sv. Frančiška Saleškega.

9. Zaničevanje sveta sv. Frančiška Borgija.

10. Dejansko in vseobsežno ljubezen do bližnjega sv. Vincencija Pavelskega.

11. Uči me zveličavati duše, kakor sv. Frančišek Ksaverij.

12. Daj mi premišljevat Tvoje trpljenje po zgledu sv. Frančiška Asiškega.

13. Naj iščem pri vseh svojih delih Tvojo čast, kakor sv. Ignacij.

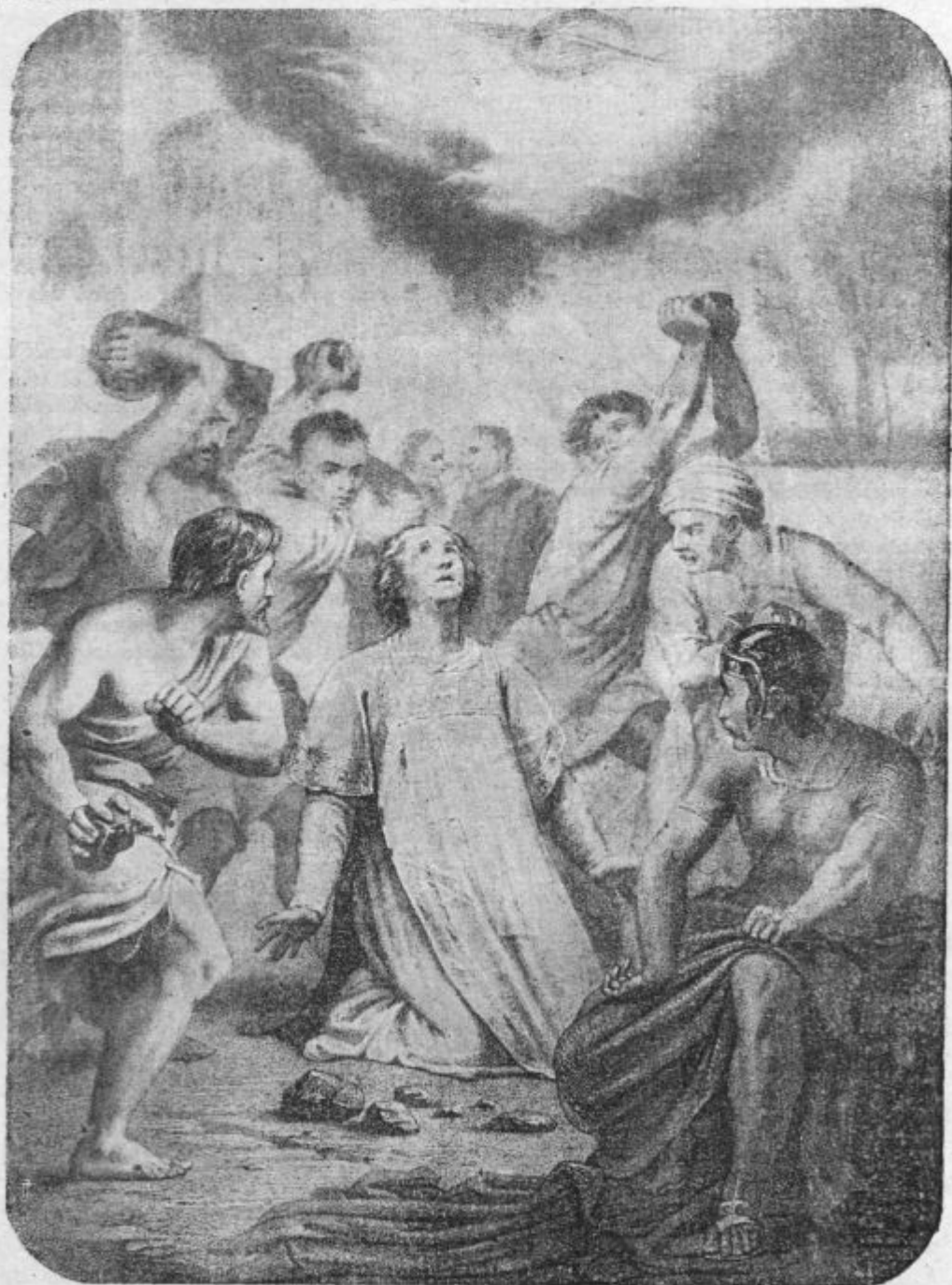
14. Naj prebivam v Tvojem srcu s svetim zaupanjem, kakor blažena Marija Marijeta.

15. Naj ljubim preblaženo Devico kakor sv. Alfonz Ligvorij.

16. Sprejmi mojo dušo kakor dušo sv. Štefana.

17. Naj umrem v naročju Tvojem in Marijinem kakor sv. Jožef.

18. Daj, da bom previden v govorjenju, moder v vedenju, zmeren v željah, točen v izpolnjevanju svojih dolžnosti, potrpežljiv v trpljenju in trden v svojih sklepih. Amen.

Kamenje iz potoka mu je bilo sladko; njega posnemaajo vse pravične duše. (Cerkv. antif.)

Kako duše v vicah pomagajo.

Mojega devetletnega dečka so vedno oči bolele, tako da je moral izostati eno leto iz šole. Dvakrat na teden sem ga vodila k zdravniku, ali vse zaman, oči so se vedno slabšale, tako da sem bila v strahu, da otrok oslepi, ker ni več videl čisto, samo megleno.

Dne 16. septembra 1920 ga zopet po navadi peljem k zdravniku za roko kakor slepca, ker ni mogel gledati. Jako tesno mi je bilo pri srcu in celo pot sem bridko jokala, ker nisem imela več upanja, da ozdravi. Razmišljevala sem, kaj bi storila za njegovo zdravje. Greva najprej v cerkev, k sv. obhajilu. S solznimi očmi sem goreče prosila Jezusa, naj se usmili otroka. Nato sva odšla k zdravniku, ki mu je kakor ponavadi dal stekleničico vode, da si izpira oči. Prideva domu, nakar mi pismonoša izroči nabožne knjige, ki sem jih naročila iz ljubljanske katoliške knjigarne. Najprej začnem čitati knjižico »T o l a ž b a d u š a m v v i c a h«. Več ko čitam, bolj me je navdajalo sočutje do ubogih duš. Sklenila sem po navodilu knjižice vse darovati po Mariji za rešitev duš, kakor se v knjižici opisuje. Zelo koristno je za duše opravljati tudi devetdnevnic. Ako se želi, da nas ljubi Bog usliši, se to priporoči vernim dušam, naj one izprosi to ali ono milost za nas, ker one lahko za nas prosijo, a same sebi ne morejo ničesar; mi pa jim lahko veliko pomagamo, samo gorečnosti je treba, usmiljenja in požrtvovalnosti.

Ko sem že precej strani prečitala, sklenem zdravila dejati v kot; nisem jih otroku dala; še danes so, kakor isti dan; ter se obrnem k dušam v vicah z devetdnevnic. Darovala sem jo za rešitev duš, katerim sem se priporočala, naj prosijo ljubega Boga za zdravje otrokovih oči. Četrty dan ob solnčnem zahodu vrže deček obevo z oči ter reče: Mama, oči me ne bole nič več! Od tistega časa ima lepe zdrave oči, gleda kot ptiček. Ne morem opisati svojega veselja, da tako nepričakovano vidim otroka zdravega. Jokala sem se od veselja ter še z večjo gorečnostjo nadaljevala de-

vetdnevnic, in še eno v zahvalo, ter se zaobljubila, ako ne bodo fanta več oči bolele, da ga popeljem zahvalit se k Mariji Pomagaj na Brezje. V zahvalo javljam to v »Bogoljubu«. Dragi čitatelji, naročite si to knjižico! Videli bode, da Vam bo veliko pripomogla h krščanskemu življenju, lažje se bode izogibali greha, lažje vse križe in težave prenašali ter vse žrtvovali, da bi več duš rešili. Pri tem si človek bolj predoči večnost, se srce bolj odtrga od pozemeljskih stvari in se tako poglobi v krščansko življenje, ki ga tesneje združi z Bogom. Pomagajmo trpečim dušam in one nas ne bodo pozabile! One bodo namesto nas Boga slavile, ker mi zemljani nismo v stanu prav Boga slaviti, kakor ga slave nebeščani. Zato ne preslišimo njihovih klicev, ampak privedimo jih pred ljubega Boga, po katerem tako željno hrepenel! Darujmo vsa zadostila, odpustke, vse molitve, tudi vse one, katere bodo drugi za nas opravljali, vse, prav vse naj bo Bogu darovano za rešitev duš! Zato sami ne bomo ostali praznih rok, obilno nam bo poplačano! Ne pozabite si torej preskrbeti tiste knjižice; vsebuje tudi nekaj zgledov; gotovo Vam ne hode žal za bornih 12 kron. S tisto knjižico si lahko pridobite več zakladov, kakor je vreden ves svet.

Priporočala bi vam še neko drugo, ki se s prvo lepo strinja. Imenuje se »N a p o t v v e č n o s t«. Je jako lepa ter primerna za sedanje čase, ko nočemo nič vedeti o večnosti. To nam je deveta ali pa nobena briga, in vendar vsi po vrsti hitimo vanjo. Ta knjiga tudi človeka kar preraja in potaplja v krščansko ljubezen ter mu odpira oči, da bolj spoznamo ničnost sveta, da vidimo, kaj je naš cilj, kam pelje naša pot, na kateri smo, ali je prava? Kmalu pride ura, ki nam odpre vrata v brezkončnost. Poslužujmo se torej sredstev, ki nam pomagajo v srečno večnost. Zdaj je čas — tam ga ne bo več. Skrbimo za dušo, ker imamo samo eno!

Franciška Božeglav v Brodu, Slavonija.

Odgovor na neko vprašanje glede odpustkov.

Če je kdo pri več bratovščinah, pri katerih vseh se lahko dobi na en dan popolni odpustek, se ta lahko vseh udeleži, če opravi za vsakega posebej posebne pogoje. Če se n. pr. zahteva obisk cerkve, mora vselej posebej obiskati cerkev in vse-

lej moliti po namenu sv. očeta. Le spoved in sv. obhajilo zadostuje za vse skupaj enkrat (gl. Bogoljub I. 1919, str. 12). Odpustke ima lahko zase, ali daruje vse dušam v vicah ali nekatere zase, druge za duše v vicah. (Glej ravnotam str. 11.)

Popolni odpustek za kako gotovo bratovščino se navadno dobi le eden na dan. N. pr. udje bratovščine sv. Uršule dobe 21. oktobra le enkrat popolni odpustek. Drugače pa je določeno pri porcijunkulskem odpustku in še včasih. Tako je razumeti Bogoljub 1919, str. 11.

Glede zdihljajev skozi cel mesec velja: Kadar je določeno: Kdor tak ali tak zdih-

ljaj ponavlja vsak dan skozi cel mesec, dobi popolni odpustek, kadar namreč prejme v ta namen sv. zakramente in moli takrat po namenu sv. očeta. Obisk cerkve se takrat ne zahteva. Kajpada bi odpustek ne veljal, ako bi kdo ne izpolnjeval pogojev (n. pr. zdihljajev) do konca mesca.

Sicer je pa precej o tem pisal Bogoljub 1. 1911 v prvih treh številkah.

Velik shod ljubljanskih Marijih družb.

Na Svečnico imajo vse ljubljanske Marijine družbe svoj shod v veliki dvorani »Uniona«. Začetek ob 4. uri popoldne. Na dnevnem redu so govori, petje in godba.

Vse družbe naj se udeleže polnoštevilo. Udeležba je za vse obvezna. To bo naša predpustna zabava.

Dvorana s kurjavo bo stala 2200 K.

Kupujte „Družbenik Marijin“!

Res da stane 12 kron. Četudi se vam to precej zdi, vas opozarjamo, da ko ta zaloga poide, bo prihodnja še dražja. Tiskanega je 6000, zvezanega 3000. A že sedaj se nam napoveduje, da bo vezava

drugih 3000 za polovico dražja. Kdor ga torej želi imeti, najbolj prav stori, če si ga preskrbi takoj. Dobi se, kakor že naznanjeno, pri Ničmanu v Ljubljani.

Marijine družbe za naše dijaštvo.

Velikokrat se je že očitalo našemu dijaštvu, da se za versko življenje ne briga, da verska vprašanja zapostavlja drugim manj važnim. Naše zavedno katoliško dijaštvo je ta očitek že na najrazličnejše načine ovrglo, da, dokazalo ravno nasprotno: da mu je vzgoja na verski podlagi edino sprejemljiva, da je globoko versko življenje in čustvovanje zanj studenec moči, ki jo nujno rabi na nevarnem potovanju skozi vode svobodomiselnosti.

Samo en dokaz navedem tukaj v tolažbo in veselje premnogim starišem, ki se tresejo mogoče za svojega v šolah se nahajajočega sina.

Marijine družbe! Kamen spotike za vse one, ki mrze vero in Cerkev. V armadi Marijini, ki jo naši nasprotniki tako radi psujejo, tu imamo tudi na tisoče dijakov, krasno število tudi slovenskih. Organizacija, ki je bila prvotno ustanovljena samo za dijake, je danes razširjena po vseh me-

stih, kjerkoli imamo kakšno srednjo ali visoko šolo. Evo vam eno, najlepšo:

Marijina družba za visokošolce ali kakor jo naši Latinci imenujejo *Congregatio Mariana academica* v Ljubljani. Kaj, ali nismo slišali, da je vsak, ki pride na visoko šolo, za vero izgubljen, da se na vseučiliščih z znanostjo iztrga siloma iz srca našim fantom vse, kar spominja na vero? Da, slišali ste pač tako. Letos dne 25. marca bi bili morali biti v lepi kapelici v ljubljanskem Marijanišču navzoči.

Sedemnajst vseučilišnikov kleči pred Marijinim oltarjem. Ponos, ginjenje, junaštvo — najrazličnejša čustva čitaš raz njih obraze. Jedrnato in s premišljenim podarkom molijo: Izvolimo Te danes za svojo gospo, zavetnico in mater... Nato še malo in vzdignejo se, odlikovani z Marijinimi svetinjami na prsih. Prva slovenska Marijina družba, določena za visokošolce, je bila ustanovljena. Drevesce, zasajeno 25. marca t. l. pa raste, raste in rodi sadove. Vsako sredo zvečer se zberejo okoli Marijinega trona; ne več sedemnajst, ampak nad 30 jih je. Preprost spored in vendar tako vabljev: Govor vseučilišnega profesorja dr. Lukmana, nato litanije z blagoslovom, vmes pa prepevanje ljubkih Marijinih pesmi. Ta prizor se ponavlja vsako sredo in vedno je lepši, vedno mikavnejši. In sadovi?

Cvetka, tako lepa, več ni mogla ostati med umazanim svetom. V letošnjih počitnicah jo je nebeški Vrtnar presadil v svoj vrt. Miha Grad, — hotel je postati inženir — doma iz Dragomlja pri Sv. Jakobu ob Savi, je odšel za vedno od nas. Prvi

sad, a tudi seme, iz katerih rastejo novi, njemu podobni. —

Pa tudi naši srednješolci prav nič ne zaostajajo. O onih, ki žive po raznih zavodih, pod vednim nadzorstvom duhovnikov, ne bom govoril. Povsod imajo tudi svojo Marijino družbo. V večji nevarnosti so oni, ki stanujejo v mestu in so prepuščeni samim sebi. Marija tudi teh ni pozabila. Samo na kratko: V Ljubljani so posebne Marijine družbe samo za srednješolce pri jezuitih in v stolnici, za dijakinje v stolnici in pri frančiškanih. V Novem mestu pri frančiškanih, v Celju v opatiji, v Mariboru v deškem semenišču, v Kranju ima posebno Mar. družbo gimn. katehet g. dr. Kotnik, v Ptuju — kakor upamo in iskreno želimo — jo ustanovi v kratkem gimnazijski katehet g. Kolarič. Naj žive dijaške Marijine družbe! Z ljubim Sinom pa jih blagoslovi nebeška Mati, prilivaj jim, da rastejo, cveto in rode sadove!

Napisal sem teh par vrstic z namenom, da našo duhovsko in svetno inteligenco uverim o globoki verski zavesti, ki preveva katol. dijaštvo; da našemu preprostemu ljudstvu pokažem, kako da je za dijake v verskem oziru poskrbljeno. Starši naj samo skrbijo, da bodo njih sinovi precej v prvi šoli prišli v Marijino družbo, potem se zanje ni bati. Pokazati sem pa tudi hotel, da med nami študenti in našim preprostim človekom, naj si je kmet ali delavec, ni tiste velikanske razlike, ki jo hočejo nekateri videti. Ko smo v Marijini družbi, smo vsi eno v Mariji.

Bog živi!

Ivo Peršuh.

Več enakosti in ljubezni v Marijine družbe!

Po naših krajih je še precej ohranjena tita velika razlika med večjimi in manjšimi posestniki, ki imajo le hišico in zraven malo zemlje. Pred polpreteklim časom je v vasi veljal le premožen gruntar. Mali hišarji, bajtarji in osebenjki so ve-

ljali le malo ali nič. »Bajtar še ušes takih nima«, kakor veljaven gruntar (Finžgar, »Veriga«). Ta duh — kakor rečeno — se je ohranil do današnjih demokratičnih časov. Zakaj pa to pišem? Zato, ker se ta razlika le preveč opaža in uveljavlja tudi

v Marijinih družbah. Dekleta, ali ni res to, da je gruntarska bolj v čisljih kakor pa bajtarska ali osebenjška, kakor pravijo na Dolenjskem?

Zato; več enakosti in ljubezni v naše Marijine družbe! Nekje so bile volitve v predstojništvo Marijine družbe. Izvoljena je bila med drugimi tudi pošteno zgledno dekle, ki pa ni toliko srečna, da bi bila od grunta doma. To pa ni bilo po godu nekaterim. Ena izmed teh nezadovoljk je v svoji jezi pisala pismo, češ »osebenjške punčare nam ne bodo komandirale!»

Takih ali podobnih slučajev bi lahko našteali veliko. S tem nikakor ne trdimo, da so vsa dekleta taka. V družbi ste vse enake; ne delajte med seboj stanovske

razlike, ne prezirajte tistih, ki so bolj revne. Zakaj naravnost smešno bi bilo, če bi človeka presojali po premoženju, obleki, židanih rutah, lepih čevljkah itd. Dekleta, zapomnite si, da človek le toliko velja, kolikor pred Bogom velja! In naša vzornica Marija! Je-li bila bogata? Nasprotno, revna, sirotna je bila, a je pred Bogom več veljala ko vse imenitne gospe in dekleta, kar jih je kdaj bilo na svetu in jih še bo. Zato pa vam kličemo: med vami naj ne bo preziranja in zaničevanja! Tekmujte pa med seboj v bogoljubnem življenju! »Kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre med seboj« v edinosti in ljubezni — vam ne sme biti samo na jeziku, ampak pred vsem v dejanju! F. Š.

Izgubljen poklic v Marijini družbi.

(Govorila M. P. na Veseli gori 8. sept. 1919.)

Drage tovaršice! Sv. Pavel je rekel: »Ženska naj molči v cerkvi.« Prav, zato smo danes v cerkvi lepo molčale in poslušale; sedaj pa smo zunaj cerkve in tu smemo tudi me katero povedati.

Kajne, veliko nas je danes zbranih pod Marijino zastavo. Toda ni najvažnejše vprašanje: Koliko vas je v družbi? ampak: Kakšne ste? Tako nam večkrat povedo naši duhovni vodniki. Tako nam govore tudi drugi ljudje.

Zares, vse Marijine hčere naj bi bile zveste Bogu, Mariji in Cerkvi. Toda ako se je v najsvetejši družbi Jezusovi, v družbi dvanajsterih apostolov našel en odpadnik, ali je potem čudno, če tudi v Marijini družbi najdemo odpadnike in odpadnice ali takozvane izgubljene poklice?

Moja naloga danes je, na kratko pojasniti najnavadnejše vzroke izgubljenega poklica.

Prvi vzrok je zanemarjanje sv. zakramentov. Družbena pravila tirjajo od nas mesečno prejemanje sv. zakramentov. Pa tega ne izvršujejo vse. — Ako naše telo ne dobi zadostne in primerne hrane, polagoma peša in zboli, dobi jetiko,

in konec je smrt. Ako pa naša duša ne dobi zadostno duhovne hrane sv. Rešnjega Telesa, tedaj tudi ta peša, dobi bolezen, ki ji pravimo »mlačnost«. In konec je smrtni greh ali tudi popolni odpad od družbe. — Dekleta! Marijina družbenica brez pogostnega sv. obhajila je drevo brez mokrote in brez korenin, ki hira, dokler se popolnoma ne posuši!

Drugi vzrok izgubljenega poklica je slaba tovaršija. Pregovor pravi: »Po slabi tovaršiji rada glava boli.« Jaz pa trdim: V slabi tovaršiji Marijina hči tudi svoj poklic izgubi. — In kje je za Marijino družbenico najslabša tovaršija? Gotovo v krčmi, kjer je godba in ples. O tem piše škof Slomšek: »Deklica, če boš v krčmo pit hodila, boš kmalu svojo nedolžnost zapila.« In o plesu pravijo: »Plesišče je dekliske nedolžnosti morišče.« Zato rečem: Tovaršice, ne hodimo iskat ženinov v krčmo, na plesišče; tam so pijanci in zapeljivci doma, — ne pa ženini!

Tretji vzrok izgubljenega poklica je znanje, pred katerim nas naši dušni pastirji tolikrat svare. — Le pogledjte ono tovaršico, ki se je Marijini družbi izneverila

Dokler je bila še prosta, ste jo vidile pogosto pri mizi Gospodovi. Odkar pa je »oddana«, pa opušča sv. zakramente. Čisto umljivo, »ker dvema Gospodoma ne more služiti«. — Pa zakaj se ne poroči? Zato, ker »on« noče! In zakaj ga ne pusti? Zato, ker »ona« noče! Svojo vest pa tako tolaži: Če se malo z njim pomenim, to še ni velik greh, grešiti pa nočem.« Taka tovaršica se mi zdi podobna tisti mladi miški, ki je videla v pasti kosček špeha, pa je rekla: Samo malo ga povoham, pokusiti ga pa no-

čem. Pa je šla bližje, špeh povohala, — oh, pa še malce pokusila — — tedaj pa »lop«, past je sprožena in miška je mrtva.

Enako se primeri Marijini družbenici, ki goji znanje. Konec znanja je smrtni greh, umorjena nedolžnost, — izgubljeni poklic.

Dekleta, povejmo vsem fantom na glas: Mi skrivnemu znanju nič ne verjame-mo. Jaz bom verjela le tistemu ženinu, ki me obišče na domu pri belem dnevu vpricho staršev in me pelje v župnišče na oklice, prej pa nobenemu!

Nebeška vzgojiteljica.

Po Mariji k Jezusul

Blagor otroku, ki ima dobro, modro in skrbno mater!

Dobra mati svojega otroka prav iz srca ljubi in mu želi vse najboljše za čas in za večnost. Kaj vse stori, žrtvuje in pretrpi, da bi otroka kolikor mogoče osrečila na duši in na telesu! Verna mati se dobro zaveda, da je ona prva vzgojiteljica svojih otrok; ve, da bode enkrat Stvarnik njenih otrok nazaj zahteval te dragocene zaklade in gorje ji, če se po njeni krivdi zgube; blagor pa ji, če jih za Boga vzgoji ter v nebesa pripelja. Zato verna in modra mati skrbno ogleduje in prevdarja vse svetle in senčne strani svojih otrok, to se pravi, ona pazi na vsa dobra in slaba nagnjenja svojih dragih otrok in vedno premišluje, kako bi jim izobrazila um ter vzgojila srce po božjem Srcu Jezusovem. Da svoj namen doseže, pridno uporablja vsa vzgojna sredstva. Ko se začenja otroku pamet probujati, ga prične zavedna mati takoj modro in ne-trudljivo poučevati, previdno opominjati in svariti. Ako lepa beseda ne pomaga, ga tudi o pravem času primerno kaznuje. Ker pa beseda samo mika in le zgled potegne, daje otrokom najlepše zglede in vedno Boga prosi, da jo podpira in blagoslovi njen trud in njeno prizadevanje.

Taka najboljša mati nam je vsem pre-

čista Devica Marija. Da, ona je res naša duhovna mati že od dne, ko je postal njen ljubi Sin Jezus naš brat, ker je po njej sprejel človeško naravo, po vsem naši enako, razven greha. Da bi pa nihče ne dvomil, da je Marija Devica njegova mati, nam jo je še enkrat potrdil za mater v najslovesnejšem trenutku svojega življenja, ravno pred smrtjo na križu. Tedaj je rekel v osebi sv. Janeza Evangelista vsem ljudem in vsakemu posebej: »Sin, glej tvoja Matil«. Janez je bil tedaj zastopnik vseh ljudi, posebno izvoljenih. Če bi bil Jezus hotel samemu Janezu Marijo za mater zapustiti, bi mu bil to povedal in to storil že prej, doma, na tihem. Zdaj pa Gospod pri tej zadnji očitni oporoki misli na ves svet, na vesoljni človeški rod, na vse svoje brate in sestre, ter vse izroči svoji ljubi Materi. In ona nas je tedaj sprejela za svoje otroke in nas v duhu vse objela z materno ljubeznijo. In kako nas ona ljubi? Za Bogom nas ljubi bolj kot bi nas mogle ljubiti vse druge stvari skupaj. Da, predraga mi duša, Marija, nebeška mati, te ljubi bolj kot najboljši oče in najdobrotljivejša mati; bolj kot najsrečnejši brat ali sestra; bolj kot najzvestejši prijatelj ali prijateljica; bolj kot vsi angeli in svetniki skupaj. Šele v nebesih bomo zvedeli, kako presrečno nas je vedno ljubila ta sladka Matil!

Prava ljubezen se pokaže v dejanju. Taka je Marijina ljubezen do nas. Vse milosti, dušne in telesne, časne in večne, nam predobrotljivi Bog deli, pravi sveti Bernard, le po Marijinih rokah. Kakor je Oče nebeški dal vso oblast v nebesih in na zemlji svojemu Sinu, tako je Jezus dal vso, oblast, vse svoje zasluženje in vse milosti, svoji preljubi materi Mariji, da jih ona vsem daje ali sama ali po rokah svojega prečistega ženina sv. Jožefa, svetih angelov, svetnikov in namestnikov božjih. Nebeška Mati nam je izprosila milost sv. krsta, po katerem smo postali božji in njeni otroci ter dediči nebeškega kraljestva. Marija Devica nam je zadobila toliko milosti, darov, sadov, razsvetljenj, navdihovanj sv. Duha in nas utrjevala v veri, upanju in ljubezni do Boga in do bližnjega in nam tako gojila in krepila duhovno življenje. Če smo začeli pešati in slabeti na duši, nas je opominjala, svarila in morda celo kaznovala na razne načine, da bi zapustili nevarna pota mlačnosti in dušne lenobe. Ako smo pa grešili in jo zapustili, je tekla za nami in nam tako dolgo in tako močno trkala na srce, da smo hiteli očistiti svojo dušo v presveti krvi Jezusovi v zakramentu sv. pokore. Blagor njim, ki se nji popolnoma darujejo in se ji dajo voditi kot pokorni, dobri otroci. Ona jih gotovo polagoma pripelje do vrhunca pobožnega, krepostnega, junaškega življenja. Ta nebeška vzgojiteljica daje vsem stanovom najlepše zgleda in vse podpira s svojo mogočno prošnjo pri Bogu. Ona, Devica najčistejša, daje mladini najsijajnejši zgled deviške, nadangelske čistosti, dušne in telesne. Ona, mati najsvetejša, daje zakonskim in staršem najlepši zgled zveste, čiste, stanovitne medsebojne ljubezni in največje skrbi za pravo krščansko vzgojo otrok. Vdove uči s svojim zgledom popolne vdanosti v najsvetejšo, v najmodrejšo, v najljubeznivejšo voljo božjo. Duhovnikom, redovnikom, redovnicam, Marijinim otrokom, vzgojiteljem in vzgoji-

teljicam mladine daje najlepše zgleda iskrene gorečnosti za čast božjo in večno zveličanje duš. Bogatine in premožnejše sloje uči usmiljenja do revežev; nižje in delavske stanove uči delati za nebeško plačilo, bolj kot za časno, verno in potrpežljivo prenašati stanovske križe. Ona Devica najmodrejša in usmiljena, je lepo ogledalo vladarjem, predstojnikom, sploh vsem oblastnikom, kako modro in ljubeznivo naj vodijo svoje podložne; podložne pa uči spoštovati in se pokoriti vsaki postavni cerkveni in svetni oblasti, ki izvira le iz Boga. Tudi vam, dragi begunci, je Marija Devica najboljša tolažnica in pomočnica, ker je sama skusila vse gorje, ko je bila pet let begunka v Egiptu.

Da, nebeška Vzgojiteljica uči z besedo in z zgledom vse stanove in posamezne osebe vse božje in dejanske čednosti; obenem pa tudi izprosi vse milosti onim, ki se k njej zaupno zatekajo.

Toda nebeška Mati ne more siliti ali celo zatreti človeške proste volje, zatoorej vabi, kliče, prosi, a ne sili, da bi jo kdo poslušal, ubogal, posnemal. Kakor se odrasel sin ali hčerka lahko upira najboljši materi, jo prezira, žali, zaničuje, morda preklinja, pretepa in nehvaležno zapusti, tako marsikateri človek, kristijan, da celo Marijin družbenik, pozabi na svojo duhovno Mater Marijo, jo prezira, da, celo zaničuje in preklinja. Ali niso mnogi naši mladeniči in dekleta med vojsko tako daleč zašli? Toda gorje otroku, ki prezira svojo dobro telesno mater: njega povsod spremlja božje prekletstvo. Še bolj strašno gorje čaka človeka, posebno kristijana, ki se ne zmeni za svojo duhovno Mater; on nosi na sebi znamenje pogubljenja.

Zatorej vsi dušni pastirji, krščanski starši, vzgojitelji, voditelji našega naroda, oklenite se najprej vi sami naše Kraljice. S svojim zgledom in s svojo besedo, boste potegnili za seboj in pripeljali celi narod k nebeški Materi in Kraljici src, ki ga bode zares osrečila!

Pred tabo moja duša moli,
miru, ljubezni sladke Knez;
usmiljenje do nas ubogih
te je privedlo iz nebes.

Na slami borni tu počivaš
in svetu blagoslov deliš:
sinov, hčera nikar ne zabi,
ki vzele nase tvoj so križ.

Fr. Krizostom.

Po svetu.

Za sirote. Kakor v druge države je poslal papež Benedikt XV. tudi jugoslovanski osirotili deci velik denarni dar in sicer pol milijona lir. Denar je izročen papeževemu poslaniku v Belgradu.

† Kardinalu Rampolla je dal papež Benedikt XV. — kot svojemu nekdanjemu predstojniku — postaviti v bivši naslovni cerkvi sv. Cecilije veličasten spomenik iz marmorja. Kakor znano, je kardinal Rampolla to cerkev krasno prenovil.

† Kardinal Ferrari. V Milanu je umrl nadškof kardinal Ferrari, ki so ga poleg kardinala Maffi iz Pise prištevali med prve cerkvene kneze v Italiji. Nedavno je izdal pastirski list o ustanovitvi katoliške visoke šole v Milanu. — Rojen je bil 13. avgusta 1850. Za kardinala je bil povišan še za časa Leona XIII. l. 1894.

Umrli je znani zdravnik dr. Boissarie, ki je bil dolgo let vodja zdravniške pisarne v Lurdu, kjer se preiskujejo bolniki po čudežnem ozdravljenju. Njegovo ime se imenuje pri vseh čudežnih dogodkih iz lurske zgodovine zadnjih dveh desetletij.

1500letnico smrti sv. Jeronima so v Rimu slovesno praznovali v cerkvi Marije Snežnice, kjer počiva truplo velikega cerkvenega učenika. Slovesnosti so bile 17., 18. in 19. decembra.

101 leto star duhovnik. V Mamtoba (Kanada) živi redovnik P. Dondurand iz reda brezmadežnega spočetja Marijinega, ki je dne 12. septembra praznoval 79. obletnico mašniškega posvečenja. Maševati sicer ne more več, pač pa se udeležuje sv. maše. Umsko je čil ter zasleduje še vedno z velikim zanimanjem cerkvene in politične dogodke.

Škofje v Švici so spisali in razposlali skupen pastirski list, ki v njem brez ovinkov izjavljajo, da je vsakdo nevreden za sprejem sv. zakramentov, ki se javno priznava kot pristaš socialnih demokratov ali pa, če deluje v njih zmislu.

Češkoslovaška. Kakšne cvetove poganja verska brezbriznost, versko sovraštvo in narodna prenapetost, se vidi iz tega-le dogodke: V občini Držkov so litoremiškemu škofu

Grossu preprečili občani dohod v župniji. Škol je moral birmovanje prekiniti.

Zmaga krščanskih socialcev. Nečuvstvo divjanje komunistov, ki so motili in hoteli razbiti zborovanja krščansko mislečih volivcev po Nemški Avstriji, je bilo 17. oktobra občutno kaznovano. Takrat so volivci govorili in volili tako, da so si priborili največ poslancev. Komunistički tajniki in ministri so odložili svoja mesta, ki so jih prevzeli krščanski možje. Samo na Dunaju so izgubili socialni demokratje 90.000 volivcev, po vsi Avstriji pa 170.000. Komunisti niso dobili niti enega zastopnika kljub drznemu nastopu svojih agitatorjev in kljub ogromnim podkupovalnim svotam, ki so jih dobili iz inozemstva.

Papeževega zastopnika, nuncija msgr. Lavrencija Schioppa, so v Budimpešti dne 3. oktobra sprejeli z vso slovesnostjo V Gran je došel že prejšnji večer, kjer je bil gost nadškofov. V nedeljo se je peljal z ladjo v Budimpešto, kjer ga je čakala ogromna množica, župan, minister za verstvo in drugi odličnjaki. V sprevedu proti vseučiliški cerkvi so bili razvrščeni razni zavodi, dijaštvo, zastopniki cerkvene in svetne oblasti. Pri cerkvenih vratih je nuncija pozdravil rektor vseučilišča v latinškem jeziku. V cerkvi je bil blagoslov z Najsvetejšim.

Dvorana zadnje večerje. Takozvani »cenakulum« v Jeruzalemu, t. j. dvorana, kjer je po ustnem izročilu opravil naš Zveličar zadnjo večerjo in postavil najsvetejši Zakrament, je bil doslej v lasti turškega sultana. Sedaj pa čujemo, da je to »obednico« izročil sultan italijanskemu kralju. Doslej je bil kristjanom dohod prepovedan.

Vseh katoličanov je sedaj po najnovejših podatkih na vseh delih sveta 316 milijonov 888 tisoč 975.

Po domovini.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Župnija Sv. Križ pri Litiji je bila podeljena g. Jožefu Gnidovcu; J. Sadar, prefekt v zavodu sv. Stanislava, je prišel kot kaplan v Toplice; Janez Pucelj na Bloke; Mat. Noč v Železnike; Janez Hrovat kot žup. upravitelj v Št. Ožbalt. — V ljubljansko škofijo sta

sprejeta: Franc Bonač, kurat v zavodu za slepce in katehet; dr. Peter Šorli, veroučitelj na realki v Ljubljani.

Odlikovanja. Za konzistorijalnega svetnika sta imenovana od knezoškofa ljubljanskega srednješolska profesorja: kateheta dr. Alf. Levičnik in dr. Gr. Pečjak. Za šk. duhovnega svetnika je imenovan Ant. Čadež, katehet na 1. dekl. meščanski šoli v Ljubljani.

Smrtna kosa. V škofjeloškem kapucinskem samostanu je umrl 20. novembra ondotni gvardijan P. Karel Kemperle po kratki bolezni. Pokojni je bil rojen v Sorici l. 1865. Meseca julija je obhajal 30letnico mašništva. Brez dvoma bodo priljubljenega P. Karla pogrešali ne le redovni in duhovni tovariši, marveč tudi številni obiskovalci kapucinske cerkve in škofjeloški meščani sploh. — V Kamniku so isti dan (20. novembra) pokopali vpokojenega župnika Nikolaja Križaj, ki je dosegel 75 let. N. p. vm.]

Umrla je v ljubljanskem uršulinskem samostanu 6. nov. M. Ljudmila Šlaker, bivša prednica, v starosti 84 let. Redovno obleko je nosila 66 let, učiteljsko službo je izvrševala 40 let, 20 let je pa vzgojevala redovne novinke. Skromni redovnici Bog daj večno piščilo!

Sv. Gora pri Gorici se oživlja Kakor čujemo postavljajo na naši priljubljeni Sv. Gori novo cerkev, pa tudi samostan je v delu. Ludje že zdaj radi romajo k bivšemu svetišču, žal, da ondi še ni službe božje. — Pod razvalinami so dobili več kosov velikega zvona v teži 7 met.

Na Rovih so obhajali sv. misijon od 31. oktobra do 6. novembra. Vodila sta ga gospoda misijonarja Plantarič in Flis. Z veliko vne-
mo so se ga župljani udeležili. Posebno so bili pohvaljeni fantje, kar dandanes veliko pomeni. Ohrani Bog po priprošnji sv. Vincencija dobre sklepe in daj trajen sad!

Po volitvah. Veselje navdaja človeka, če bere iz raznih krajev prav lepe številke mo-
ž in mladeničev, ki so oddali svoje glasove naši v boju za verske, narodne in gospodarske pravice slovenskega ljudstva utrjeni, preizkušeni in neomajni Slovenski Ljudski Stranki. Nekatere župnije osobito po Gorenjskem so se naravnost odlikovale. Čast zavednim, stanovitnim in neustrašenim boriteljem, kakor tudi vsakemu posamezniku! Onim pa, ki so se pod to ali ono pretvezo dali zavesti v zmoto ter glasovali za stranko, ki hoče po vzoru židovskih prekucuhov na Ruskem ustvariti tudi pri nas divje razmere uničenja, lakote, poko-
lov in divjaštva, tem pa želimo razsvetljenja in skorajšnjega spoznanja svojih zmot. Neumljivo je, kako hitro nekateri nasedejo praznim in never-

jetnim obljubam brezvestnih ljudi; čudno, kako malo verskega čuta je pri nekaterih naših sinovih slovenskih mater, da potegnejo s strankami, katerih program, boj in delovanje je naperjeno in namerjeno proti Cerkvi Kristusovi. — Drugega ne moremo reči, kakor: Molimo, da bi ljubi Bog dal tudi tem zapeljanim razsvetljenje.

Drugo pa je: Širimo dobro časopisje, da izpodrinemo in uničimo vpliv slabega branja, ki je zmešalo danes marsikomu pamet in glavo. V vsako hišo »Bogoljuba«, vsakdo naj čita »Domoljuba«!

• • •

Voditeljem, deležnikom in pospeševateljem »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega«. Že leto 1920. je vodstvo »Dejanja sv. Detinstva« bilo v velikem dvomu, ali bi še oskrbelo letno poročilo ali ne. Proračun v tiskarni je za naše razmere tako velik, da je uredniku »Vestnika« kar sapo zaprlo. Ker bi bilo vendarle škoda, če bi deležnikom za novo leto ne poslali nikakega obvestila o delovanju in o stanju naše misijske ustanove, se je vodstvo — četudi težko — končno le odločilo, da postreže številnim deležnikom in deležnicam z majhnim poročilom. S tem naj bi se ohranilo in poživilo navdušenje za delo krščanske ljubezni do najpotrebnejših, hkrati pa bodo imeli bralci v mičnih podatkih z misijonov nekoliko razvedrila in dobili nekoliko blažilnih in vzgojnih drobtin tudi za svoje srce. — Da pa ne bo vseh prispevkov pouzimala samo tiskarna, prosi vodstvo, da bi člani povišali svoje prispevke v razmerju vrednosti sedanjega denarja. Stroški za en izvod knjižice (brez poštnine za pošiljatev) znašajo do blizu 2 K. — Vodstvo »Dejanja sv. Detinstva«.

Marijine družbe.

O DEKLIŠKIH DUHOVNIH VAJAH.

Rogatec, 18. oktobra.

Ker bomo imele januarja zopet pri Sv. Jožefu nad Celjem duhovne vaje, želim k temu nekaj pripomniti. Mislim, da ni primernejšega božjega pota za mlado dekle, kakor so ravno duhovne vaje. Bila sem že na marsikaterem božjem potu, pa ko sem bila prvič na duhovnih vajah, pustim rada vse drugo v stran, samo da smem v Celje. Poznam seveda že pri-
letna dekleta, seveda so tudi Marijine družbenice, ki so jih edino dekliske vaje ohranile na poštenem potu, kar same rade potrdijo. Neka že blizu 60 letna družbenka mi je rekla nekoč: »Ko sem bila prvič na duhovnih vajah v Celju, sem si napravila vodilo, po katerem

se še sedaj zvesto ravnam. Velike vrednosti je to, da slišiš tam samo stanovske dolžnosti. Koliko se tam premoli, koliko se napravi dobrih sklepov, koliko src se potolažil. Kolik vtisk napravijo duhovne vaje v dekliškem srcu (seveda če so dobro opravljene). vedo samo tiste, ki so se jih že udeležile. Ravno zato želim, da se nas prihodnjici čim največ udeleži teh duhovnih dobrot. Dekleta iz tujih krajev nas prekašajo. Tri dni hoda daleč so se potrudile. Premurke in prišle peš, ker vlak ki niso vozili. Druge pa, ki so samo par ur oddaljene, pa se strašijo truda. Zdramimo se! Saj zdaj po vojski smo potrebne, da se nanovo poživimo, kar se bomo na dekliških duhovnih vajah gotovo, če jih bomo dobro opravile.

Galicija pri Celju. Našim samostojnejšem smo mi Marijine družbenke strašno napoti. Začeli so govoriti o gospodu voditelju in o nas tako strašne laži, da so morali gospod voditelj erega postavnim potom prijeti, če ne bi trpela škodo dobra stvar. Pomislite, kaj govorijo ti ljudje o nas! Da so gospod voditelj pošiljali okrog okoliščin in me smo jo podpisale zato, da bi se uvedel novi vinski davek in še več takih laži. A moral je dopisnik javno pred cerkvijo preklicati, da je vse to neresnica. Dalje zopet tarnajo: Oh, ko bi le teh tercijalk in te Marijine družbe ne bil! Dobro vedo, da smo Marijine družbenke avantgarda v boju za sv. Cerkev. Zato se pa tudi me, draže mi sestre širom Slovenije, zavedajmo vsak čas in vsepovsod te svoje važne in imenitne naloge. Zavrtnimo vsakega, ki se drzne napadati ali blatiti krščansko stvar, zlasti pa sedaj ob novem letu z vsó vnmemo in gorečnostjo agitirajmo za katoliško časopisje splošno, posebno pa še za »Bogoljuba«. In tudi za »Glasnik« se ne zadržujemo, da bi naročile same, ampak vsaka naj pridobi še vsaj enega novega naročnika. Na to nas je tudi vzpodbujala predsednica na dekliškem taboru na gori Oljki, kamor smo pohitele tudi dne 29. avgusta. Shod se je res izvrstno obnesel. Zbralo se je do 2000 žen in deklet iz cele savinjske in šaleške doline. V cerkvi so nam v živih podobah g. Evald Vračko iz Št. Ilje v Slov. goricah izrazili, da je dobra ženska pravi angelj, hudobna pa kot hudobni duh. Zunanaj pa so nastopili razni govorniki in govornice, ki so vsi v ognjevitih besedah vzpodbujali k vsemu lepemu in dobremu.

Iz Rogatca. V veselem spominu nam bodo ostali milosti polni dnevi: prvi, drugi in tretji oktober. Obhajali smo tridnevno v čast rožno-

venški Kraljici, katera bratovščina je pri nas kanonično ustanovljena. Prišli so k nam za ta čas č. g. misijonar Zdravljč iz Celja. Kraljica rožnovenska naj izprosi, da bi zlati nauki, ki smo jih slišali v petih krasnih pridigah, obrodili stoteren sad, da bi se naša dekanija zares prenovila. V nedeljo o pol dveh je bila molitvena ura, nato sklepna pridiga in rožnovenska procesija po trgu. Konec pobožnosti je tvorila zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim. Udeležba je bila obilna, bilo je pa tudi dosti tujih ljudi. Naši sosede Hrvacije so prišli več ur daleč, medtem ko nekateri najbližji še cerkve od znotraj niso videli. Bog daj tudi takim spoznanje, da bi prepozno ne obžalovali!

Križanska dekliška Marijina družba v Ljubljani, o kateri se je slišala včasih kaka hudomušna opazka, da spi, je pokazala dne 24. okt. t. l., da še ni pripravljena zaspati. To nedeljo so se namreč zbrale dekleta v dvorani »Krekove prosvete« k preprosti, pa pristrčni prireditvi. Prireditve je imela dva dela: najprej resen, potem vesel. Prišle smo skupaj, da se pogovorimo o družbenih zadevah, da si napravimo načrt za bodočnost, da dobimo novega ognja in vneme za življenje v družbi. Oboje smo dosegle. Poleg g. voditelja so govorile tudi tri družbenice: prva nas je navduševala za zvestobo do Marije in njene družbe, druga je govorila, kako naj vestno in pridno obiskujemo shode ter se udeležujemo skupnih sv. maš in obhajil, tretja pa nas je kot zastopnica bolniškega odseka ogrevala za to, da naj rade obiskujemo bolne sestre in jim izkazujemo dejansko ljubezen do bližnjega. Pred razhodom se je razdelilo med dekleta, ki so imele srečo pri srečolovu, nad 200 dobitkov.

Smrtna kosa V škofji Loki je dne 4. novembra umrla Ivana Ukmar, dolgoletna strežnica v uršulinskem župnišču. Pokojnica, katere življenje je bilo vedno vzorno, je po le tridnevni bolezni imela prav lepo smrt. Zadnje jutro je še prejela sv. obhajilo, malo trenutkov pred smrtjo pa so ji še prevzvišeni g. knezoškof, ki so se ta dan slučajno mudili v Loki, podelili sv. blagoslov. Na mrtvaškem odru jo je krasila Marijina svetinja, ta najlepši kras dekletov, pri pogrebu pa jo je spremila k večnemu počitku Marijina družba.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH:

Anka Machater, Tržič; Marijina Toporiš, Tržič; Marija Meglič, Tržič; Magdalena Zaplotnik, Tržič; Ter. Hafner, Tržič. N. v m. p.

„Al' gorjé odlašavcem!“

(Nadaljevanje iz lanskega letnika.)

Na gostilne se noben človek še ozrl ni, kakor da jih ni in prazne so bile kot puščava. Tudi Staničeva seveda! Kaj pa on? No, on je vse to začuden gledal in napravil trden sklep, da se ne bo dal omajati. Slišal je misijonski zvon in nadležen mu je bil njegov glas. Videl trume ljudi, ki so hiteli v cerkev in skušal se je prepričati, da je to neumnost. Mogočen glas misijonarjev je iz cerkve šegel celo v njegovo hišo do njegovih kosmatih ušes. Najrajši bi si jih bil zamašil, tako silno mu je to dodejalo. — Sam sebi je prav dajal, a na dnu srca mu je neprestano nekaj šepetalo, da nima prav. Ves je bil razdvojen, nemiren in nezadovoljen. Bilo mu je nekako tako kot lenemu zaspancu, ki bi rad še dalje spal, pa mu nekdo neprenehoma na vrata trka in kliče, da je čas vstati. Tako nekako po ušesih mu je celo nekaj zvonilo od tistih besed sv. Pavla: »Ura je že, da od spanja vstanemo... Noč je prešla, dan pa se je približal. Vrzimo tedaj od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe! Kakor podnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti, temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne strežite mesu v poželjenju!« (Rim. 13, 11—14.) — Vse to mu je prihajalo na misel iz nekdanjih lepših časov, ko je še v cerkev hodil. Neprijetno in zoprno, kaj?!

»Glej, stojim pri vratih in trkam.« (Skriv. raz. 3, 20.)... Tako je Bog trkal na njegovo srce že štiri, pet dni, pa se še ni odzval. Šesti dan pa ga žena lepo, pri srčno zaprosi, naj gre tudi on na misijon in se pošteno z Bogom spravi, kakor drugi meščani. Zamrmral je in se nevoljen obrnil vstran. Ta hip pa pristopi 9 letna hčerka Julka in napade očetovo srce: »Ata, že mesece dolgo molim za vas, da bi bili tudi vi pridni. Kako bi bilo potem pri nas lepol če še zdaj ne greste v cerkev,

ne bom nikdar več mogla biti vesela. Pojdite no z nami, da bomo zopet enkrat vsi srečni in veseli!«

Ko je otrok to govoril, se je plaho k očetu pritisnil pa ga vlažnih in žalostnih oči tako milo gledal, da bi se bil kamen omečil.

In tudi Stanič se je omečil. V zadregi se je vstran obrnil in segel z ruto preko oči, kakor bi si bil nekaj obrisal. Na večer pa se je tiho in neopaženo zgubil v cerkev kakor Nikodem. Tudi drugi dan je šel in zvečer se pri spovednici dolgo zamudil, zakaj bil je račun od dolgih let.

Pri skupnem sv. obhajilu se je prikazal tudi Stanič. Njegova žena in otroci so se od veselja jokali. Ljudje so se pa čudili nad čudežno močjo sv. misijona. Zahvalno pesem je pela vsa cerkev in prihajala je vsem iz globine srca. Mnogim pa so iz oči vreli studenci solza hvalečnosti in veselja. Saj so čutili v srcu oni blaženi mir, ki ga svet ne more dati, ampak ga daje samo Bog. Tudi Stanič je bil srčno vesel.

Ko je prišel iz cerkve domov, ni mogel več prikrivati notranjega veselja, ampak kar naravnost je povedal: »Žena, tako sem vesel, da še nikdar tako. Pa lahak kot pero, da bi kar zletel!« — Otroci so od veselja skakali, žena pa mu je solznih oči rekla: »Bog bodi zahvaljen tisočkrat! On naj ti da stanovitnosti!« — Po več letih sta se pri njihovi hiši zopet naselila mir in sreča. Bosta li dolgo ostala?

Pol leta po misijonu se je Stanič še dosti dobro držal. Je nekaj molil, ob nedeljah k maši hodil in se tudi še dosti briga za gospodarstvo. To je bil še prvi ogenj navdušenja za lepo življenje. Da pa ogenj vztraja, treba mu je priklati goriva, sicer ugasne. O takih spreobrnjenjih kakor je bil Stanič, velja beseda

Gospodova: »Duh je sicer voljan, a meso je slabo.« In to slabo meso ga je vleklo doli.

Včasih se je pozno v noč zamudil pri gostih in se ga pri tem tudi sam precej nalezal. Ves zaspan in vinsko razigran je opuščal ob takih prilikah večerno molitev. In teh prilik je bilo vedno več, ker se tudi ni držal policijske ure. Molitev pa je kakor poživljajoča in osvežujoča rosa za dušo. Ako je ni, zavlada v duši suhotna in mlačnost do vsega božjega. Tudi glede sv. maše se je začelo krhati. Dobil je zdaj ta, zdaj drugi vzrok, da ni šel redno vsako nedeljo v cerkev. In to se je ponavljalo vedno pogosteje. Žena ga je svarila, da to ne bo prav, pa je odgovarjal: »Ko bom star, bom imel dovolj časa, pa bom hodil k maši ne samo ob nedeljah, ampak tudi ob delavnikih. Danes pa res ne utegnem.« — Sv. maša pa je za dušo kakor blagodejen, milostipoln dež. Če ga ni, nastane v duši huda suša in ne raste v njej nič poštenega, ampak samo plevel strasti in greha. — Da je do tega došlo, je bil kriv tudi tisti neumni strah pred ljudmi. Primerilo se je namreč, da mu je, ko je hotel iti v cerkev, ponagajal kakor ničvreden pijanček: »Kakšen pobožen tercijal ste postali, da zmiraj v cerkev letate!«

Nekaj časa je prav storil, da se za take in podobne besede ni nič zmenil ali je celo krepko odgovoril: »Ni treba, da bi bil tercijal, dosti je, da sem kristijan! Danes je nedelja; torej Bogu, kar je božjega!«

Čim bolj pa je postajal mlačen, tem manj se je bal Boga, tem bolj pa ljudi. O takem pa pravi sam sv. Duh: »Kdor se človeka boji, bo hitro padel.« (Pregov. 29, 25.)

Spreobrnjenec je kakor bolnik, ki je okreval od težke bolezni. Slab je in potrebuje večkrat tečne in močne hrane sv. zakramentov, zlasti sv. obhajila. Saj je rekel Gospod sam: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi,« t. j. ne

boste imeli tu življenja milosti in tam življenja blaženosti. — In tega je Staniču posebno manjkalo. Odlahal je spoved na advent. Od posta do adventa je pa vseeno predolga lakota za dušo, posebno za tako slabotno. Mora opešati in padati v prejšnje nerodnosti ter končno zamreti v smrtnem grehu. Tako se je zgodilo tudi z našim junakom. Čim manj je molil, tem bolj je klel. Čim manj je hodil k maši in k zakramentom, tem bolj je popival.

Je-li Bog kriv, da je tako živel?! Postavil mu je cerkev takorekoč »pred nos« in mu dal na razpolago vse milosti za zveličanje. Zakaj se jih ni poslužil? — Je li mati kriva, če kujavi otroci pri polni skledi ostanejo lačni, ker nečejo iz nje zajemati?!

»Človek ima pred seboj življenje in smrt, kar hoče mu bo dano.« (Sir. 15, 18.) Je-li Bog kriv, če si neumni človek izbere smrt namesto življenja?!

Stanička je bila itak vedno bolj slabega zdravja. Dogodilo se je pa, da je šla ob trgatvi v vinsko gorico. Težko je hodila navkreber in se močno segrela. Kar je švignila jesenska ploha in jo do kože premočila. Od takrat je poležkavala in poležkavala, dokler ni več vstala, in v adventu je izdihnila. Tako je umrl Staniču njegov vidni angel varih, ki ga je opominjal in svaril in vsaj nekaj dosegel.

Izguba dobre žene ga je jako potrla. Samo te žalosti si ni obrnil na pravi mlin: ne k resnobi in poboljšanju življenja, ampak v neko dušno otopenost in obupno brezbriznost, kakor čolnar, ki mu je vihar strl jadro, pa si neče pomagati z veslom, ampak se kar brezupno prepusti pogubnim morskim valovom. V svoji topi žalosti se ni brigal za nič: ne za molitev, ne za cerkev, ne za otroke, ne za družino, samo pil je vedno bolj, da bi utopil svojo žalost. — Res je v vinu precej utopil žalost, pa tudi svojo duševno moč, postal je suženj pijače — pijanec.

(Prih. konec.)

Nove knjige.

»S KRAMPOM IN GORJAČO«.

Kaj pa je to?

Tako se imenuje knjižica, ki govori o socijaldemokratih in komunistih. To pa zato, ker sami grozé s krampom in gorjačo. Knjižica razlaga, kako pogubna je za naše delavstvo ta stranka, ki jo vodijo nemški judje. Kako nesrečni so ubogi delavci, ki jim ti zapeljivci obetajo nebesa na zemlji, katerih jim dati ne bodo mogli, pač pa jim kradejo vero iz srca, ubijajo vest in jih morda oropajo resničnih nebes. Socialdemokratje namreč govore bogokletno za nemškim judom Heinejem: »Nebesa prepuščamo angelcem in vrabcem, mi hočemo nebesa imeti na zemlji.« Kakšna so ta nebesa, to nam tudi knjižica pokaže.

Tudi po Slovenskem je žalibog te nemške judovske kuge raztresene mnogo. Nevarnost pa je, da se bo raztresla in razlezla še bolj. Tovarne se množijo in novi rudniki se odpirajo. Delavstva bo vedno več. Pa tudi med kmečke delavce in manjše posestnike, bajtarje, viničarje in dni narje že zanašajo to kugo. Kar socialisti zahtevajo pametnega, zoper to se noben pameten človek ne bori. A da ljudi pitajo z obljubami, ki jih nikoli izpolniti ne bodo mogli, in pri tem ljudi navdajajo s sovraštvom do vere in cerkve, temu se moramo z vsemi močmi ustavljati, če ne, nam bodo večino naroda potegnili v brezverstvo.

Zato je ta drobna knjižica velikanske važnosti za ohranjenje vere med našim ljudstvom. Zato prosimo in pozivljamo vas vse, ki vam je kaj na tem, da vera med nami popolnoma ne propade: Skrbite za to, da se knjižica kar najbolj razširi med ljudstvom, posebno še med delavstvom, za katerega se pri tem najbolj gre! Preberite jo sami in dajte jo brat takim, ki so je potrebni. Vsak slovenski delavec naj jo dobi v roke! Knjižica stane 7 kron. To se sliši veliko; a resnica je vredna 7 kron, naša vera tudi in duša vsakega človeka je vredna 7 kron pa še malo več. Veliko dobro je torej za ohranjenje vere in zveliča-

nje duš stori, kdor te knjižice nakupi več in jo razdeli med potrebne.

Naroča se v večjem številu pri Kato-liški ligi v Ljubljani (Poljanski nasip 10). Posamezni izvod se dobivajo tudi v Nič-manovi prodajalni.

* * *

To je bilo napisano že pred volitvami. No, volitve so nam z bengalično lučjo pokazale, kako je ta knjižica. Ni je skoro več fare, kjer bi ne bilo socialistov in komunistov. Ti ljudje, ki so volili s komunisti in socialisti, danes v ogromni večini niso brez vere, med njimi so tudi dobri kristjani. A če se bodo veliko ž njimi pečali, se bodo polagoma njihovega duha navzeli. Zato so potrebni pouka. Zato to knjižico v vsako vas! V delavske kraje pa že celo! Širite jo povsod!

Emil Hochreiter, »Immaculata, 12 Mari-jinih pesmi za mešani zbor deloma z orgljami ali tudi brez orgelj. — Partitura z doklado 21'60, sopran-alt (skupaj) K 6'—, tenor bas (posebej) à K 3'60. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. — Te pravkar izišle pesmi so dolgo čakale odrešenja, zato je pa njihov izid tem bolj pozdraviti. Saj je naša cerkvenoglasbena literatura zopet za eno izvrstno delo bogatejša in popolnejša. Nič vsakdanjega, vse novo in originalno. Vsak napev nudi novo zanimivost in krasoto. Ker je besedilo večinoma tudi novo, so pesmi še lepše in zanimivejše. Prepričani smo, da bodo gg. cerkveni pevovodje s posebno vneto in veseljem učili in izvajali te lepe napeve ter ž njimi povečevali Marijine praznike in druge slavnostne prilike.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki Marijin družbenik v zelo veliki sili in težavi. — Neki sin svojega očeta, da bi dobil dušni mir in bolj pogosto prejemal svete zakramente. — Neka oseba za dar strahu božjega. — Neka mati in hči, ki sta zašli na kriva pota. — Neka oseba za srečno pot v Ameriko. — Vse še ne uslišane prošnje

ZAHVALE:

Zahvaljujejo se: Franc Koželj iz Podgorja pri Kamniku sv. Antonu Pad. za pomoč iz smrtni nevarnosti utopljenja. — Z. K. sv. Antonu in Mariji Pomačaj za uslišano prošnjo.

— P. Hilarij Perpar, kapucin, presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Lurški, da je toliko okreval, da zamore maševati. — Rozalija Rode za prejeto milost v neki važni dušni in telesni zadevi. — Jožefa Čeperlin presv. Srcu Jezusovemu za njegovo varstvo in pomoč v več važnih zadevah. — J. Š., bogoslovec, Mariji Pomočnici in čast. Janezu Bosku za mnoge milosti in večkratno pomoč v času vojne in pri učenju, posebno pa za ozdravljenje v težki bolezni. — Marijini družbenici presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji v Pompejah, svetemu Antonu in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za večkratno uslišanje v težkih boleznih in za očitvidno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — M. H. Lurški Materi božji in sv. Antonu za ozdravljenje sinčka edinca. — M. K. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Antonu za srečno prestano operacijo in za večkrat uslišane prošnje v dušnih in telesnih potrebah.

Zahvala. Minulo je štiri leta, kar sem bila smrtnonevarno zbolela. Po priprošnji ljube Matere božje, presv. Srca Jezusovega, čast. Don Boska, sv. Antona Pad., sv. Jožefa, sv. Ane in angela varuha sem zopet ozdravela. Zato jim bodi tisočkrat hvala in zahvala vekomaj. — Cleveland-Ohio 1001 Adisem R. d. N. E., Amerika. — Perovšek Angela.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. do 31. oktobra poslali:

Za odkup in krst poganjskih otrok: Neko dekle iz Retij (za dečka in deklico z imeni: Janez od Križa in Marija sedem čalosti 80 K; Neimenovana iz št. Vida nad Cerknico (za deklico: Ana) 30 K; Terezija Ponikvar, št. Vid nad Cerknico (za deklici: Terezija, Marija) 30 K; Terezija Rupar, št. Vid nad Cerknico 50 K; Marija Ponikvar, št. Vid nad Cerknico (za dečka in deklico: Anton in Marija) 50 K; Peter Janc, župnik, Vodice 75 K; družina Pirč iz Lipnice (za tri dečke: Simon, Valentin, Vincencij) 157 K; Marijana Ušlakar, Trstenik 30 K; Ivanka Radšel, šmartin pri Slov. Gradcu (za dva dečka: Ciril, Ciril) 80 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Neko dekle iz Retij 20 K; Frančiška Perko, Tržič 50 K; župni urad Šmarjeta, Dolenjsko 20 K; Peter Janc, župnik, Vodice 80 K; kaplanija Kamnica pri Mariboru 50 K.

Za kruh sv. Antona: Ivana Golmajer, Begunje, Gorenjsko 10 K; Neimenovana iz Vrbja 20 K; župni urad Šmarjeta, Dolenjsko 15 K; Jožefa Čeperlin, Sv. Andraž 4 K; Marija Sodja, Srednja vas v Bohinju 20 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Ignacij Skobe, kaplan, Cerknica 100 K; Peter Janc, župnik, Vodice 30 K.

Za najpotrebnejše misijone: Marija Grom, Begunje, Gorenjsko 15 K; Neimenovana, Sv. Barbara pri Mariboru 40 K; Anton Krenker, šmartin pri Slov. Gradcu 10 K.

Za afrikanke misijone: Marijina družba št. II v Slov. Gorah 150 K.

Za misijone: Peter Janc, žup., Vodice 100 K. Za misijonščice: Neko dekle iz Retij 20 K; Neimenovana iz Leskovca pri Krškem 1000 K.

Za misijonsko mašno zvezo: Peter Janc, župnik, Vodice 36 K; kaplanija Kamnica pri Mariboru 70 K.

Za frančiškansko misijonsko družbo: Peter Janc, župnik, Vodice 22 K.

Za Klaverjevo družbo: župni urad Šmarjeta, na Dolenjskem 10 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: Peter Janc, župnik, Vodice 57 K.

Drugi darovi:

Za Dejanje sv. Detinstva so poslali gg. poverjeniki: Fr. Pinžgar, mestni župnik trnovski v Ljubljani, 132 K; svetnik K. Čerin, spiritual in katehet na kr. vladnici v Ljubljani, 77 K; Lojze Sunčič, kaplan, Sv. Andraž v Slov. gor., 10 K; A. Martincič, kaplan, Dobropolje, 52 K; M. Vilfan, katehet na uršul. šolah v Ljubljani, 810 K; Ign. Breitenberger, kaplan v Spod. Idriji, 10 lir; C. Potočnik, spiritual v zavodu sv. Stanislava (dar I. in II. dij. kongr.), 110 K; Ign. Skobe, kaplan v Cerknici, 100 K; svetnik J. Aljaž, župnik na Dovjem, 50 K; Iv. Poljanec, kaplan v Selcih, 34 K; Iv. Dežela, kaplan, Predvor, 65 K; V. Švigelj, župnik v Blokah, 120 K; za kruhe sv. Antona 206 K; za odkup pog. otrok 275 K; lani v isti namen 1000 K; Fr. Miglič, organist, Sv. Križ p. L., 61 K; P. Ciprijan Napert, katehet v Kamniku, 67 K; Andr. Šavli, kaplan v Mokronogu 94 K 20 vin.; M. Ježek, župnik, Begunje n. C. (zbirka šolarjev), 270 K; Iv. Mevželj, kaplan, Gorje, 150 K; Iv. Platiša, kaplan, Trebnje, 132 K 60 vin.; Val. Oblak, župnik v Kropi, 250 K; L. Lederhas, bivši katehet v Šk. Loki (4. zbirka), 450 K 50 vin.; Gabr. Petrič, kaplan v Ribnici, 440 K; J. Fatur, m. župnik v Radovljici, 31 K; † dekan J. Novak 300 K; J. Pucelj, bivši kaplan v Šmarjeti na D. K. (2. zbirka), 80 K; Jan. Semič, kaplan, Fara p. Kostelu (2. zbirka), 36 K; Fr. Susteršič, kaplan, Trebnje, 114 K; Al. Tome, bivši kaplan v Radovljici, 453 K; šol. vodstvo v Zabnici 20 K; A. Selan, kaplan na Vrhniki, 150 K; Fr. Urbanec, kaplan, Škocijan pri Mokronogu, zapuščina † Marije Bašelj, 1700 K; Fr. Kogelj, bivši suba. v št. Vidu n. Ljublj., 600 K; J. Vovč, kaplan, Sodražica 50 K; Jan. Vinčičar, kaplan v Semiču, 140 K; J. Hostnik, kaplan v Semiču, 20 K; Fr. Vavpotič, bivši kaplan v št. Vidu n. Lj., 330 K; Franja Pernič iz Kranja 80 K; † Jan. Medved, župnik v Zlatem Polju, 200 K; A. Verbajš, Ljubljana, 40 K; J. Hrovat, kaplan v Sostrem, 40 K; J. Piber, župnik v št. Juriju p. Kr., 50 K; kaplanija Prevalje 37 K; Jernej Kovič, župnik, Polšnik (3. zbirka) 60 K 40 vin.; Stare Andrej, katehet v Radovljici, 145 K; Klemenčič Janez, kaplan v Mengšu (2. zbirka), 139 K 30 vin.

Odpustki

za mesec marec 1921.

3. Četrtek prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in mo-

lijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva mescu. Sv. Janez Jožef. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

6. Nedelja, prva v mescu. Sv. Koleta. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski kapeli nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) istim kakor včeraj pod točko b).

9. Sreda. Sv. Katarina Bolonjska. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Sobota. Sv. Gregorij. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

13. Tiha nedelja. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem.

19. Sobota. Sv. Jožef. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom bratovščine za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

20. Cvetna nedelja. Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. Ponedeljek. Tretjerednikom vesoljna odveza.

22. Torek. Sv. Benvenut. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek istim kakor 9. dan.

23. Sreda. Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Veliki četrtek. Bl. Didak Jožef. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej spo-

daj opombo; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsvetejši Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; spoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine sv. Družine; f) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

25. Veliki petek. Kdor danes popoldne od tretje ure naprej ali jutri do enajste ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu. — Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenju odpustka zadostuje sv. obhajilo prejšnjega dne.

26. Velika sobota. Tretjerednikom vesoljna odveza.

27. Nedelja, zadnja v mescu. Velika noč. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetege Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkv morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje bratovščine preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske bratovščine v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenasev in 7 češčenamarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi.

Koledar za februar 1921.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublj. skoč.	lavant. skoč.
1 Torek	Ignacij, š. m.	Boj za krščansko šolo	Ljublj. Franč.	Sol. s. v Celju
2 Sreda	Svečenca	Marijine družbe	Vrabc	Petrovče
3 Četrtek	Blaž, šk.	Pomoč pri vratnih boleznih	Trboje	Zalec
4 Petek	Andrej Korz.	Odpor proti surovosti	Begunje p.	
5 Sobota	Agata	Dekliška sramežljivost	Koroška Bela	Gotovlje
6 Nedelja	Dorothea	Potrži in obupani	Se a p. S.	Teharje
7 Poned.	Romuald	Krščanska ljubezen	Reka Koč.	
8 Torek	Jan. Mat.	Poštene zabave	Hotedršica	Griže
9 Sreda	Ciril Al., š.	Duh spokornosti	Mirna	
10 Četrtek	Skolastisa	Zenski redovni poklic	Licentent. Lj.	S. Peter v S. d.
11 Petek	Lurška M. B.	Izpreobrnitev zakrknjencev	Trstenik	Galičja
12 Sobota	Evlalija, m.	Požrtvovalnost	Zabnica	Polzela
13 Nedelja	Katarina R.	Zanemargena mladina	Hetič	Kozje
14 Poned.	Valentin, m.	Blagoslov pri živini	Radovica	
15 Torek	Favstin	Katoliško življenje dijakov	Bela Cerkev	Sv. Peter pod
16 Sreda	Julijana, d.	Gojtev čistosti	Zallog	
17 Četrtek	Donat	Prava svoboda narodov	Zavrac	Gorani
18 Petek	Simeon	Obrekovani	Sp. Idrija	Podsreda
19 Sobota	Julian, s.	Poglobitev kat. prepričanja	Duple	
20 Nedelja	Eleuterij, š.	Nevstrašenost duhovnikov	Les	Podčetrtek
21 Poned.	Maksimilijan	Poštenost pri kupčijah	Banjaloka	
22 Torek	St. sv. P. v Ant.	Svoboda sv. stolice	St. Vid p. B.	St. Vid p. Pl.
23 Sreda	Peter Dam., š.	Zamolčani grehi	Kolovrat	
24 Četrtek	Matija	Hrvatska duhovščina	Vavtvas	Sv. Marj. p. Pl.
25 Petek	Viktorin, m.	Glasnik najsv. Src	Trnovo	
26 Sobota	Porfirij, š.	Poravnava krivic	Slap	Dobje
27 Nedelja	Baldomir, š.	Semenišča in kat. zavodi	Razdrto	Pilštanj
28 Poned.	Rajmund, s.	Kat. tisk. Vsi v februarju umrli.	Preloka	

5. Sobota, prva v mescu. Sv. Peter Krstnik. Popolni odpustek: a) vsem, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, njej storjena, in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 1. dan.

6. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjavi škapulir. — V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe popolni odpustek vsi verniki, ki obiščejo presv. Rešnje Telo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Torek. Sv. Janez Matski. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem,

če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

13. Nedelja. Sv. ustanovitelji servitskega reda. Popolni odpustek istim kakor tretji dan.

19. Sobota. Sv. Konrad Pijačenski. Popolni odpustek istim kakor tretji dan.

21. Ponedeljek. Sv. Angela Merici. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

22. Terek. Sv. Marjeta Kortonska. Popolni odpustek istim kakor tretji dan.

24. Četrtek. Sv. Matija. Popoln odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor drugi dan.

26. Sobota. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor peti dan.

27. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za odkup in krst poganških otrok. Ančka Mikolič 60 kron za dva dečka po imenih našega preč. g. kateheta in preč. g. dekana Jožef in Frančišek. — Režika Miklaužič, Nežika Kamenšek, Nežika Železnik, Ana Fogler za dečka z imenom Janez 30 K.

Za cerkev Jezusovega Srca v Bosni. Neimovan 400 K.

Izšla je

Družinska pratika

Dobiva se povsod! Cena K 5 —, po pošti K 5.50. Preprodajalci popusti!

Znamenita

nabožna knjiga z zlato vsebino.

Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje. Priredil dr. Zdešar.

Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani in v vseh knjigarnah.

Cena samo K 9.60.

Zahtevajte
cenik
zaslonj
in
poštne
prosto

H. SUTTNER
LJUBLJANA štev. 2

TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol. tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.